

HOTEL
ROZEBOTTEL

Marjo
Roeven

STAAT OP
Z'N KOP

KLUITMAN

HOOFDSTUK 1

“Mierikswortel,” sprak J.J. Rozebottel verheugd. “Spinrag en de nagel van een hamerteen. Tjonge, dit is nog eens interessant!”

J.J. stond in de keuken van hotel Rozebottel en snoof de vage geur op van zelfgebakken koekjes en specerijen.

Het was een grote keuken met zwart-witte tegels en ouderwetse fornuizen. Massa's potten en pannen hingen aan het plafond en langs de wanden stonden ingemaakte vruchten en groenten.

Het was zo'n keuken waarin je een potige kokkin verwachtte, met armen als hammen. J.J. daarentegen was niet groot en vrij tenger gebouwd. Zijn blonde haar krulde licht en hij had blauwe ogen met een zweempje grijs, die ernstig de wereld inkeken.

Iedereen zei dat hij sprekend op zijn vader leek. En dat sloeg niet alleen op het uiterlijk. J.J.'s vader was een van de meest verstrooide mensen die je je voor kunt stellen. Hij was dol op alles met meer dan twee benen. Insekten vooral. Tot afgrijzen van bijna iedereen om hem heen.

Zoonlief had daar het nodige van geërfd. Zijn passie voor alles wat borrelde, siste en walmde, kon maar weinig mensen behagen en zowel vader als zoon konden zo opgaan in hun

onderzoekingen dat het werkelijke leven totaal langs hen heen ging.

Op dit moment smeerde J.J. een imposante stapel boterhammen. Af en toe tuurde hij aandachtig in een stoffig boek, dat eruitzag alsof het ieder moment van ouderdom uit elkaar kon vallen.

“Wat een geluk,” zei J.J. opgetogen tegen een pak melk. “Als ik niet naar verhuisdozen had gezocht, had ik dat boek nooit gevonden.”

Tevreden nam hij een hap van zijn boterham die rijkelijk was besmeerd met pindakaas en jam.

“Eens zien,” bromde J.J. met volle mond. “Wat staat er nog meer in.” Heel voorzichtig, om de half vergane bladzijden niet te beschadigen, bladerde hij verder. “Liefdesdrank!” J.J. grinnikte spottend tegen de hagelslag. “Dat zou Lucy eens moeten weten.”

Lucy Rozebottel, die lieve zuster van hem (maar niet heus) zat hem altijd en eeuwig te pesten. Zij, en die vervelende vriendinnen van haar, vielen hem om de haverklap lastig. 'Oh, J.J.,' zeiden ze dan op zo'n overdreven toontje. 'Jij bent zo geweldig knap. Kun je geen liefdesdrank voor ons brouwen?'

Niet dat ze dat echt meenden, natuurlijk. Ze zeiden het alleen maar om hem op de kast te jagen, want daarna kwamen ze niet meer bij van het lachen.

“Bah! Meisjes!” bromde J.J. afkeurend. Wat waren ze onnozel. Maar ze zouden nog wel anders piepen. Op een

goede dag zou hij, J.J., in zijn 'laboratorium' in de kelder van hotel Rozebottel, een uitvinding doen die de wereld op zijn grondvesten zou doen trillen. Hij zag de krantenkoppen al voor zich: Jan-Jaap Rozebottel vindt middel tegen het ouder worden. Jong talent wint Nobelprijs voor geneeskunde.

“Reken maar dat die meiden dan spijt hebben dat ze mij niet serieus hebben genomen,” sprak J.J. ernstig tegen het kuipje boter, dat gewoon een kuipje boter was en helemaal niets terugzei.

Als het kuipje boter wel had kunnen praten, dan had het waarschijnlijk gezegd dat het meestal hotel Rozebottel was, dat op zijn grondvesten trilde.

J.J.'s proeven liepen niet altijd even goed af. Het zou niet de eerste keer zijn dat een ontploffing de bewoners de stuipen op het lijf joeg. J.J. zelf werd daar niet warm of koud van. Een ontploffinkje meer of minder, wat maakte dat nou uit? J.J.'s grenzeloze vertrouwen in zichzelf liep er in ieder geval geen deukje van op.

Met de nieuwsgierigheid van de jonge onderzoeker werkte J.J. zich enthousiast door het vreemde boek. Ooit was het van Lucinda Onderwater geweest en het was wonderbaarlijk, vond J.J., hoe goed het bewaard was gebleven. Vooral als je bedacht hoe oud het moest zijn.

Trouwens, over Lucinda deden heel wat rare verhalen de ronde. Ze zou een heks zijn geweest. Men zou haar hebben zien vliegen op een bezemsteel. Zelfs zou ze zo nu en dan nog steeds rondspoken in haar oude huis. J.J. geloofde daar

geen barst van. Wetenschappers geloofden niet in heksen en spoken. Dat was allemaal flauwekul!

Natuurlijk, Lucinda was in de middeleeuwen als heks verbrand. Daar kon zelfs J.J. niet omheen. Tevens moest hij toegeven dat tante Emma Onderwater, een verre nazaat van Lucinda, ook niet helemaal tof was geweest.

J.J. rilde. Maar niet van angst. Een kil windje woei plots door het open keukenraam naar binnen en J.J. stond automatisch op om het raam dicht te doen, zonder daarbij zijn gedachtegang ook maar één moment te onderbreken.

“Spoken bestaan niet,” zei hij zacht. Dat was alleen maar bijgeloof. Als Lucinda in hotel Rozebottel rondwaarde, dan moest dat toch opvallen en alle spookverhalen ten spijt had J.J., sinds de dag dat de Rozebottels het vervallen landhuis van tante Emma erfden, niets bijzonders opgemerkt.

Waarschijnlijk, besloot J.J., was Lucinda haar tijd gewoon ver vooruit geweest.

Dit boek, vol met rare recepten en wonderlijke spreuken, kon best weleens wondermiddeltjes bevatten. En wat zouden de andere Rozebottels opkijken als J.J. plots wratten kon verschrompelen en verkoudheden genezen.

J.J. popelde van verlangen om Lucinda's recepten uit te proberen en bijna was hij zover. Toen de enige onvolkomenheid tot hem doordrong, fronste hij licht. Dat was waar ook! Drankjes brouwen was één ding. Om erachter te komen of ze ook werkten, moest je ze wel eerst uitproberen. Het enige dat ontbrak, was dus een proefkonijn!

J.J. pijnigde zijn hersens. Waar haalde hij in vredesnaam een proefkonijn vandaan? Toen opeens begon hij te lachen. Natuurlijk! Wat een oen was hij. De oplossing was doodeenvoudig. J.J.'s opgetogen stemming keerde terug en verdiept in zijn eigen, prettige gedachten werkte hij zich door de stapel boterhammen heen.

Zo in z'n eentje in de keuken vormde hij een eilandje van rust en dat was geheel in tegenspraak met wat er in de rest van het hotel gebeurde.

Op de eerste verdieping bijvoorbeeld, waar zijn moeder, Dolly Rozebottel, rood aanliep van woede.

“Lucy! Jandorie nog aan toe,” riep ze boos. “Kijk toch uit! Je beschadigt de deuren.”

Het liefst zou haar dochter Lucy zeggen: 'Nou en? Wat kan mij dat schelen!' maar ze wist zich in te houden en hield stuurs haar mond.

Ik waarschuw je geen tweede keer, denk erom,” riep Dolly dreigend. “Ga zo door en je hebt een week lang huisarrest.” Lucy had een weerspannige trek rond haar mond. Haar korte, blonde haar piekte alle kanten uit en haar grote, blauwe ogen stonden hevig verongelijkt.

“Kan ik er wat aan doen dat die deurposten zo smal zijn,” mopperde ze. “Als ik mijn slaapkamer niet leeg hoefde te halen, zou ik ook de deuren niet beschadigen. En trouwens, IK heb er toch zeker niet om gevraagd in het souterrain te moeten slapen!” Ze zweeg verbolgen.

“Ik begrijp niet waarom ik MIJN slaapkamer af moet staan

aan nieuwe gasten,” vervolgde ze. “Het is niet eerlijk! Waarom kunnen die mensen niet gewoon in een ander hotel gaan logeren.”

Dolly sloot van ergernis even haar ogen. Elke zomer was het hetzelfde gezeur!

“Nu moetje eens even goed naar mij luisteren,” zei ze ferm. “Ik vertel het nog één keer en knoop het nu eens goed in je oren. Gasten betalen! Gasten gaan vóór. Als er veel gasten zijn, verhuur ik jouw slaapkamer en slaap jij, net als alle anderen, in het souterrain. Bevalt datje niet, dan ga je zelf maar naar een ander hotel. Zolang jij onder dit dak woont, zul je je daarbij neer moeten leggen en daarmee basta.”

Dolly was even onverzettelijk als altijd. Haar imposante gestalte maakte duidelijk dat er in dit huis maar één persoon de baas was en die persoon heette Dolly Rozebottel.

“Kijk naar je vader en mij,” sprak ze, bij wijze van voorbeeld. “Wij slapen deze zomer ook in het souterrain!”

Maar die mededeling maakte nauwelijks indruk op Lucy. “Dat is dan wel de eerste keer,” mompelde ze binnensmonds.

Ze was echter wel zo verstandig om dat niet hardop te zeggen.

“Zei je wat?” vroeg Dolly vinnig.

“Nee,” mompelde Lucy timide.

“Mooi zo,” vond Dolly. “En schiet nu op.”

Daarmee maakte ze een einde aan de discussie die inderdaad iedere zomer plaatsvond en nog nooit door Lucy was gewonnen.

Gewoonlijk vond Lucy het ontzettend gaaf om in een hotel te

wonen. Ze was dol op dat rare, oude landhuis van hen, ook al lag het dan in een uithoek. Als je een beetje doorfietste, was je zo bij het dorp en bij de zee. Het kon eigenlijk niet mooier. En dan had ze het nog niet eens over al die gekke types die in hun hotel kwamen logeren. Om je te bescheuren. Het enige nadeel was dat alle kinderen Rozebottel, en dus ook Lucy, in het hoogseizoen hun slaapkamer af moesten staan.

Vervolgens werden ze zonder pardon, met hun hele hebben en houwen in het souterrain geparkeerd, waar ook het personeel sliep.

Toen Dolly haar hielen had gelicht, achtten Lucy's vriendinnen, Carrie en Nicole, de kust veilig en staken meelevend hun neus om de hoek van de deur. Ze deden vakantiewerk in hotel Rozebottel en een dergelijke woordenwisseling hadden ze al eerder meegemaakt.

“Weer niet gelukt?” informeerde Carrie.

“Nee!” antwoordde Lucy kribbig en ze smiet de inhoud van haar klerenkast op het bed.

“Oh, kom maar, hoor,” zei Carrie begrijpend en ze sloeg haar arm om Lucy heen. “We zullen je wel helpen verhuizen.”

Maar van die opmerking had ze meteen spijt. De kamer was zo'n puinhoop dat het leek alsof er een wervelstorm had gewoed.

Carrie begon zachtjes te grinniken. Haar sproetige gezicht lichtte op en er verschenen ondeugende kuiltjes in haar wangen. “Was het echt nodig om alles eerst in het rond te smijten?” vroeg ze en ze schudde, nog steeds lachend, haar

peper-en-zoutkleurige haardos.

Nicole, die achter haar aan kwam, vond het minder grappig en slaakte een hartgrondige zucht. “Leuk, hoor,” momperde ze. “Moet je kijken wat een puinhoop.”

Nicole leek absoluut niet op de kwajongensachtige Carrie, noch had ze het blonde haar en het door en door blozende uiterlijk van Lucy.

Nicole vertoonde bedrieglijk veel overeenkomsten met een engeltje. Lang, donkerbruin haar golfde op haar schouders en met haar zachte, reebruine ogen leek ze een toonbeeld van onschuld.

Nicoles poeslieve uiterlijk kwam goed van pas. Als Lucy en Carrie het drietal weer eens in de nesten hadden gewerkt, wist Nicole hen er meestal wel weer uit te kletsen.

“Kop op,” zei Nicole nu tegen Lucy. “Trek het je niet zo aan. Bedenk maar liever hoe spannend het is dat er een echte sjeik komt logeren!” Ze ontruimde een plaatsje op het bed en plofte neer. “Is het niet romantisch?” zuchtte ze. “Een echte sjeik in het hotel. Het lijkt wel een sprookje uit duizend-en-één nacht.” Nicole glimlachte verrukt. “En hij neemt een heel gevolg met zich mee!” mompelde ze verheerlijkt.

Maar die woorden waren koren op Lucy's molen. “Precies!” zei ze nukkig. “Het is dus zijn schuld dat ik naar het souterrain moet.”

Ditmaal was het Carrie die genoeg kreeg van Lucy's gezanik. Geërgerd klakte ze met haar tong. “Gisteren vond je het anders helemaal het einde,” probeerde ze Lucy's geheugen

op te frissen.

“Ja, maar toen wist ik nog niet dat het me mijn slaapkamer zou kosten,” sprak Lucy balorig.

“Ach, zeur toch niet!” riep Carrie uit. “Vanavond slapen we weer alle drie bij elkaar! En dat wordt knoert gezellig.” Even krulde een ondeugende glimlach haar mondhoeken.

“Waarom bouwen we niet weer eens een pyjama-party? Dat wordt leuk, man!”

“Oh ja?” Lucy's gezicht stond nu sarcastisch. “Waarom vragen we mijn moeder niet of ze ook meedoet. Zij slaapt namelijk ook beneden. Of was je dat vergeten?”

Dat was Carrie inderdaad. Lucy had gelijk. Dat veranderde de zaak. Gewoonlijk verhuisden alleen de kinderen Rozebottel een voor een naar beneden. Zoveel gasten als nu hadden ze nog nooit gehad.

Meestal ging het naar leeftijd. Muis, de oudste dochter, verhuisde als eerste. 'Want de oudste moet maar de wijste zijn,' was Dolly's verklaring. Al viel het, naar Lucy's bescheiden mening, te betwijfelen of Muis enige wijsheid bezat. Wat Lucy betrof, ontbrak het haar zelfs aan verstand!

Na Muis volgde Lucy, die een jaar jonger was, en daarna was het de beurt aan de tweelingbroers Mike en J.J., die weer een jaar met Lucy scheelden. Lucy's ouders, Dolly en Fred, waren de enigen die hun eigen slaapkamer behielden. Verder werd het souterrain bevolkt door het dienstertje Annie, Coba de kokkin en, omdat het nu vakantie was, door Lucy's vriendinnen Carrie en Nicole.

De komst van een sjeik met zijn omvangrijke gevolg betekende dat alle Rozebottels plots tegelijkertijd hun biezen moesten pakken en dat zelfs Dolly en Fred gedwongen waren in het souterrain te overnachten. Vandaar ook dat het hele hotel die dag op zijn kop stond.

Ergens is het wel een beetje vreemd,” peinsde Carrie. “Wat moet een sjeik nou in dit hotel? Zeg nou zelf. Heb je ooit zoiets idioots gehoord? Zo'n man heeft toch geld zat?

Waarom logeert hij dan niet in het luxueuze Boulevard Hotel of in een van die andere sjieke oorden langs de kust?”

Carrie kreeg geen antwoord op haar vraag, want vanaf beneden werd het onderonsje luidkeels onderbroken.

“Lucy! Komt er nog wat van!” schreeuwde Dolly naar boven. Geschrokken sprongen ze alle drie op.

“Ja, we komen eraan!” riep Lucy terug en alle drie gristen ze snel de spullen bij elkaar.

Bij de lift troffen ze Muis.

“Bijna klaar, Muis?” informeerde Nicole.

Muis knikte. Ze vroeg zich af of ze hen zou vertellen dat ze liever Solange genoemd wilde worden, naar de heldin van de romans die ze zo graag las, maar ze besloot dat toch maar niet te doen. In plaats daarvan bekeek ze hen neerbuigend.

Muis kon erg goed neerbuigend kijken. Het was haar voornaamste wapen tegen de pesterijen van de andere Rozebottels, die ze over het algemeen zeer kinderachtig vond. Als je Muis zag, was het altijd net alsof ze een rol speelde. De ene keer maakte ze een kwijnende indruk, dan weer was ze

romantisch of juist heel koninklijk met een hoop poeha. Haar optreden hing af van het boek dat ze het laatst gelezen had, want in vergelijking met een boek, vond Muis, was het echte leven knap saai.

Muis zuchtte maar eens. Spannende dingen, bedacht ze voor de zoveelste keer, gebeurden helaas alleen in boeken. Daar werden schone jonkvrouwen steeds op het nippertje gered door stoere ridders. Zielige weesmeisjes trouwden met rijke helden. Berooide schoonheden vonden een schat en de man van hun dromen, en daarna leefde iedereen nog lang en gelukkig.

Wat triest vroeg Muis zich af wanneer er nu eens wat romantiek in haar leven kwam.

Wat Lucy betrof, had Muis last van aanstelleritis en dat liet ze meestal duidelijk blijken. Al dat romantische gezemel was niet aan Lucy besteed. Hevig geërgerd keek ze dan ook naar het hier-hoor-ik-niet-bij gezicht van Muis. Poeh! Wie dacht ze wel dat ze was?

Maar voordat Lucy haar ongenoegen kon spuien, arriveerde de stokoude lift gelukkig, waarna het viertal, opeengepakt als sardientjes, afdaalde naar het souterrain.

Mike had daar het beste slaapplaatsje al ingepikt en zat demonstratief boven op zijn slaapzak. Daarmee duidelijk makend dat niemand het in zijn hersens moest halen zijn spullen te verplaatsen. Gezien Mikes potige bouw zou dat zeker een vergissing zijn. Iets wat Lucy al vaker aan den lijve had ondervonden.

Mike leek sterk op zijn tweelingbroer J.J. Maar er waren een paar opvallende verschillen. Terwijl J.J. tamelijk tenger was, leek Mike nog het meest op een uit de kluiten gewassen boom: groot en breed. Zijn gezicht was door de zon gebruint omdat hij, in tegenstelling tot J.J., zijn tijd niet in een schemerige kelder doorbracht, maar het liefst in de buitenlucht bivakkeerde.

Argwanend volgde Mike Lucy's verrichtingen, maar Lucy koos liever eieren voor haar geld.

“Kom, we gaan met z'n drieën naast elkaar liggen,” commandeerde ze en ze wees op de hoek die het verst van de ouderlijke slaapzak verwijderd was.

Carrie en Nicole hielpen mee. Ze versleepten beddegoed, pakten dozen uit en richtten zo een eigen plekje in.

Ze waren al lekker opgeschoten toen pa Rozebottel het souterrain binnenkwam. In zichzelf mompelend tuurde hij wazig in het rond.

“Ben je iets kwijt, pa?” vroeg Lucy.

“Nee, nee, alhoewel, dat wil zeggen... Ik moest hier iets doen, maar nu weet ik toch verdraaid niet meer wat.” Gekweld keek Fred in het rond. Hij pijnigde zijn hersens om erachter te komen wat hij ook al weer voor Dolly moest doen, maar het schoot hem niet te binnen zodat hij, even plots als hij was binnengekomen, weer verdween.

De meeste aanwezigen in het souterrain keken daar overigens niet van op. Alleen Carrie was in gedachten verzonken en keek hem peinzend na.

“Wat is er?” wilde Lucy weten. “Je weet toch hoe mijn vader is? Op een goede dag vergeet hij nog eens zijn neus.”

Carrie ontwaakte met een schok. “Oh, maar ik dacht helemaal niet aan je vader,” was haar antwoord. “Het is die sjeik. Die laat me maar niet los.”

“Hoezo?” vroeg Nicole. “Vind je het dan niet enig?”

“Jawel!” verzekerde Carrie. “Geweldig juist! Het is alleen... Ik kan niet uitstaan dat we het niet wéten.”

“Wat niet weten?” viel Lucy in.

“Nou,” zei Carrie. “Dat is nogal logisch, toch? We weten niet wat hij hier komt dóen!”

En met die opmerking sloeg Carrie inderdaad de spijker op Zljn kop. De volgende dagen zouden heel wat mensen zich bezighouden met die ene brandende vraag: wat moet een sjeik in een afgelegen hotel aan de Hollandse kust?

Lucy, tot op dat moment te veel in beslag genomen door het tijdelijk verlies van haar slaapkamer, zag direkt de mogelijkheden.

“Dat,” zei ze met glinsterende ogen, “is een raadsel dat wij samen op gaan lossen!”

HOOFDSTUK 2

Lucy! Is de zitkamer opgeruimd?” Dolly, zowaar zenuwachtig vanwege het hoge bezoek, drentelde onrustig de hal in.

“Het is er zo schoon datje van de vloer kunt eten,” overdreef Lucy en ze mikte een stofdoek in de kast.

Hè, hè, dat was dat. Lucy nam zich heilig voor zich vandaag niet nog eens zo vreselijk uit te sloven.

Dolly keek speurend om zich heen. “Wie zou de hal dweilen?” vroeg ze.

“Mike,” antwoordde Lucy prompt. “Maar hij drukt zich natuurlijk weer.”

Dolly fronste geïrriteerd, maar haalde toen haar schouders op. “Nou ja, het is nu te laat. Ze kunnen ieder moment aankomen en... Oh nee, Fred!”

Pa Rozebottel kwam nietsvermoedend de hal in en schrok zich een hoedje.

“Fred,” kreet Dolly. “Die uitgelubberde broek kan echt niet. Ik heb je nog zo gezegd iets nets aan te trekken.”

“Iets nets?” vroeg Fred verwonderd. “Hoezo?”

“Vanwege de sjeik!” riep Dolly wanhopig.

“Potjandrie. Dat is waar ook!” klonk het berouwvol. “Glad vergeten. Ik zal gauw wat anders aandoen, hoor, lieverd.” Met een schuldig gezicht begaf Fred zich weer naar beneden.

Dolly keek hem hoofdschuddend na. Het was een schat, hoor, die man van haar. Maar een tikje verstrooid, hè? Af en

toe wilde ze wel dat hij eens wat minder aandacht besteedde aan zijn dierbare insekten en wat meer aan zijn gezin en het hotel. Nou ja, dacht ze, hij was nu eenmaal zo en mensen kon je toch niet veranderen.

Lucy intussen stapte de keuken in, waar Nicole juist haar handen afdroogde. “Waar is Carrie?” wilde ze weten.

“Boven,” antwoordde Nicole. “Ze staat op de uitkijk. Zullen wij ook naar boven gaan?”

Nicole wilde zo snel mogelijk uit de keuken ontsnappen.

Coba had een humeur om op te schieten. Niets wat Nicole deed viel in goede aarde. Het kwam natuurlijk omdat ze straks 'haar' keuken moest delen met een oosterse kok. Maar ja, daar kon Nicole toch niets aan doen?

Lucy knikte begrijpend.

“Zie je al wat?” vroeg Nicole gretig toen het tweetal zich bij Carrie gevoegd had.

“Nee, nog niks,” was het antwoord. “Alhoewel? Ja, toch! Daar in de verte. Volgens mij zijn dat ze.”

Carrie gaf Mikes vogelkijker door aan Lucy. Ze had gelijk.

Heel in de verte, over de enige toegangsweg naar hotel Rozebottel, reed een stoet geblindeerde auto's. Het waren er zestien en ze waren allemaal zwart. Glinsterend weerkaatste de ochtendzon in het glanzend gepoetste metaal en die schittering had Carries aandacht getrokken.

Als sjeik Ali Ben Hassan soms dacht dat hij onopvallend in hotel Rozebottel kon verblijven dan had hij het goed mis. Die hele rij auto's móest gewoon wel opvallen en het hele dorp

sprak er al over, nog voor het gezelschap goed en wel in het hotel was gearriveerd.

De bakker zag ze het eerst en iedereen die die morgen brood kocht, moest het horen, zodat het nieuws zich als een lopend vuurtje langs de hele kust verspreidde. Logisch dat er die moren in heel wat huishoudens vragen klonken. Was het soms een miljonair? Of de maffia? Of ging de koningin op vakantie aan zee? En wist de buurvrouw wel zeker dat de wagens op weg waren naar die rare Rozebottels?

Zoals het een dorp betaamt, bemoeide iedereen zich ermee. Wie? wilde men weten en vooral: wat kwam hij hier doen?

De veroorzakers van al die commotie waren zich van niets bewust. Ze hadden wel wat anders aan hun hoofd. En dat gold zeker voor de inzittenden van de eerste auto.

De eerste auto werd bevolkt door een viertal woest ogende heren. Het waren de persoonlijke lijfwachten van de sjeik.

Waakzaam keken ze om zich heen, maar in plaats van struikrovers en bloeddorstige rebellen zagen ze niets anders dan een lange, slecht onderhouden weg die dwars door het bos naar hotel Rozebottel kronkelde.

De tweede auto was een imposante limousine. Hij was uitgerust met kogelvrij glas en de chauffeur had hem zó goed gepoetst dat het voertuig glom als een spiegel. Op de achterbank van de limousine, comfortabel achteroverleunend in de kussens, zat sjeik Ali Ben Hassan himself en hij wierp zijn eerste blik op hotel Rozebottel, dat in de verte opdoemde.

De sjeik was een indrukwekkend man. Zijn gitzwarte ogen straalden gezag uit. De grijze baard gaf hem iets waardigs, terwijl een imposante haakneus wonderwel bij dit alles paste. Ondanks deze opvallende trekken bleef zijn gezicht overigens opmerkelijk uitdrukkelingsloos. Sjeik Ali Ben Hassan zou een goede pokerspeler zijn geweest. Hij bezat die mysterieuze, oosterse ondoorgrondelijkheid, zodat met geen mogelijkheid viel te raden wat hij dacht bij het zien van hotel Rozebottel. Dit in tegenstelling tot de eerste sekretaris, wiens gezicht boekdelen sprak.

Vanaf de voorbank, naast de chauffeur, keek dit heerschap naar het hotel en zijn gezicht drukte duidelijk misprijzen uit. De eerste sekretaris was zich ten volle bewust van zijn eigen belangrijkheid. Hij was een gestudeerd man. Hij kende steno! Hij sprak Engels en hij ging er prat op dat hij zich geen knollen voor citroenen liet verkopen. Dat laatste echter trok hij op dat moment in twijfel. Hotel Rozebottel was niet geheel wat hij ervan verwacht had. En dan drukte hij het nog zacht uit. Zelfs vanuit de verte kon je zien dat het oude landhuis betere tijden had gekend. De kozijnen schreeuwden om een likje verf, de dakgoot hing een tikje uit het lood en de verwilderde beplanting rondom versterkte de indruk van ouderdom en verval.

De eerste sekretaris slikte even toen het tot hem doordrong dat hij, hoogstpersoonlijk, dit hotel had geboekt en hij keek tersluiks naar de sjeik om te zien hoe deze reageerde. Maar nog altijd verried het gelaat van de sjeik totaal niets. Een veeg

teken, vond de eerste sekretaris, die er niet helemaal gerust op was.

Voorzichtig drukte hij zijn hand tegen zijn maag en ja, hoor. Zoals gewoonlijk wanneer hij zich ergens druk over maakte, begon zijn maag luidruchtig te borrelen. Op dit soort momenten wenste de eerste sekretaris altijd dat hij een van de onbeduidende dienaren was uit de achterste wagens. Een piepklein zandkorreltje in de woestijn, dat weinig kans liep de toorn van de sjeik over zich af te roepen. Nou ja, trachtte hij zichzelf op te peppen, hij had helemaal gehandeld volgens de aanwijzingen van de sjeik. De sjeik had dit zelf gewild. Al mocht Joost weten waarom hij dit oord had uitgezocht. Het was zijn schuld toch zeker niet?

In diepe stilte legde het gezelschap de laatste kilometers af. Pas toen de wagens voor de voordeur tot stilstand kwamen, had de eerste sekretaris genoeg moed verzameld om te fluisteren: “Wel, uwe hoogheid, is... eh, alles naar wens?” Langzaam draaide de sjeik zijn formidabele neus wat opzij en keken de peilloze, zwarte ogen recht in die van zijn ondergeschikte. Toen klonk, verrassend genoeg, het verlossende woord.

Uitstekend!” zei de sjeik en hij stapte naar buiten door het portier, dat gediensig voor hem was geopend. Het hele hotel was voor de gelegenheid uitgelopen. De aankomst van een sjeik was een sensatie die niemand wilde missen. Alle gasten waren er, het personeel, Dolly in haar beste jurk. Zelfs J.J. had, toverboek of niet, zijn catacomben

verlaten.

Op het beste plekje, vlak bij de voordeur, stonden Lucy, Carrie en Nicole nieuwsgierig met hun neus vooraan.

Ongegeneerd gaapten ze de nieuw aangekomenen aan, ondertussen opgewonden tegen elkaar fluisterend.

“Zie je wel dat ze jurken aan hebben,” siste Carrie. “Zei ik het niet?”

“Wat spannend! Ik heb nog nooit een sjeik in het echt gezien, jij?” fluisterde Nicole opgewonden en ze kneep in Carries arm. Hetgeen de laatste een hartgrondig “au!” ontlokte.

“Oh, kijk,” sprak Lucy op gedempte toon. “Dat is vast de sjeik. Die oudere man. Is hij niet echt koninklijk?” Lucy was haar boosheid van daarnet totaal vergeten. Van pure opwinding kon ze niet stilstaan en ze wipte van haar ene been op het andere. Het hinderde haar totaal niet dat Dolly hen enkele begerende blikken toewierp.

Dolly vond dat de meisjes zich wat waardiger dienden te gedragen. Ze konden op z'n minst proberen er niet uit te zien alsof ze aapjes stonden te kijken.

Maar Lucy deed net alsof ze haar moeders blikken totaal niet begreep.

Op het bordes had de eerste sekretaris zijn zenuwen inmiddels weer in bedwang. Hij haastte zich naar Fred Rozebottel die hij, ten onrechte, aanzag voor degene die de leiding had. Rap begon hij in het Engels te ratelen, zodat Fred hem wat verbouwereerd aanstaarde.

“Houw doe joe doe,” sprak Fred, want erg veel verder reikte

zijn Engels niet.

“Ahum,” schraapte Dolly haar keel. “Ik denk dat u mij moet hebben en u kunt gerust zijn. Alles is geregeld.”

De eerste sekretaris maakte een stramme buiging. Een vrouw! ging het door hem heen. Een vrouw heeft hier de leiding in handen. Wat zou de sjeik daar wel niet van zeggen? Opnieuw maakte zijn maag capriolen.

De sjeik echter stond op het punt het hotel te betreden, zodat de eerste sekretaris zich uitputte in nederigheid en goede manieren.

“Mag ik u voorstellen,” zei hij. “Zijn doorluchtige hoogheid, sjeik Ali Ben Hassan van Bezetanië. Uwe majesteit, het echtpaar Rozebottel.”

Minzaam boog de sjeik het hoofd.

Dolly boog even vriendelijk terug en gaf Fred, die nog altijd even uilig uit zijn ogen keek, een por. Toen begaf het gezelschap zich in optocht naar binnen.

Voor Muis was de aankomst een teleurstelling. De gedachte dat er een echte sjeik kwam logeren, had haar romantische fantasieën behoorlijk aangewakkerd. Helaas, toen ze zag dat de sjeik een oude man was, temperde dat haar enthousiasme dan!'-

Ze had zich een jonge, mysterieuze oosterling voorgesteld. Een knappe held met indringende, zwarte ogen die ieder zwaardgevecht won en die kon paardrijden als de beste. Natuurlijk zou hij verliefd op haar worden en Muis meenemen naar zijn woestijnrijk, waar ze dan vervolgens

werd overladen met geschenken en zou baden in weelde. Verdorie,” bromde Muis teleurgesteld. Had ze daarvoor die nieuwe jurk aangetrokken? Even ving ze Lucy's blik op.

Lucy keek alsof ze precies wist wat er in Muis omging, terwijl een spottend glimlachje haar lippen krulde.

Muis knarsetandde. Die ellendige Lucy ook! Wat wist zij van DE LIEFDE? Het enige dat haar interesseerde, was door prutsloten baggeren en van die vieze vleermuizen in andermans klerenkast stoppen. Nou, Muis zou zich niet laten kennen. Met een koninklijk air stak ze haar neus in de wind en maakte rechtsomkeert. Haar aftocht kon je het beste omschrijven als: gekwetste heldin verlaat het toneel.

Lucy, Carrie en Nicole maakten zich niet erg druk over de gevoelens van Muis. In vergelijking met een hele stoet spannende oosterlingen vielen de gedragingen van nuffige zus totaal in het niet.

“Zouden ze allemaal Engels spreken?” vroeg Carrie zich af en ze stelde zich voor hoe ze nonchalant een praatje zou maken met het gevolg van de sjeik, daarbij gemakshalve vergetend dat haar Engels niet zo geweldig was.

Lucy haalde haar schouders op. “Volgens mij is de enige die Engels spreekt, dat potsierlijke mannetje dat daarnet zo 'm de sjeik heen stond te dansen.”

Daarmee doelde ze op de eerste sekretaris, die waarschijnlijk van kleur zou verschieten als hij een dergelijke, oneerbiedige opmerking hoorde.

Omdat er buiten niets meer te beleven viel, gingen de meisjes

naar binnen, waar Dolly hen direkt opving.

“Daar zijn jullie dus,” riep ze ongeduldig. “Schiet op. Aanpakken, dames. Coba heeft hulp nodig bij de lunch.”

In de keuken kon Coba, de spichtige kokkin van hotel Rozebottel, inderdaad wel hulp gebruiken. Waarom konden die lui niet gewoon eten wat de pot schafte? vroeg ze zich af. Wat was er mis met haar kookkunsten? Daarover had nog nooit iemand geklaagd.

Coba stond juist hevig te mopperen over de oosterse kok, aan wie ze een deel van haar keuken af moest staan, toen de persoon in kwestie plotseling voor haar stond. Compleet verpletterd blikte ze omhoog in het olijfkleurige gezicht van een reus van een vent!

Het leek alsof de enorme man de hele keuken in beslag nam, zo groot was hij. Hij had het postuur van een worstelaar. Zijn hoofd was zo kaal als een biljartbal en in zijn ene, vlezige oor droeg hij een zware, gouden ring.

“Mohammed!” brulde de reus en hij beukte op zijn enorme borstkas zodat je het van binnen hoorde galmen.

“Coba,” piepte Coba, die geheel juist veronderstelde dat dit monster zich stond voor te stellen. Onzeker wees ze naar rechts om duidelijk te maken dat dat zijn kant van de keuken was.

“Aaaaah,” brulde Mohammed. Hij klapte in zijn handen, zodat terstond meer Arabisch keukenpersoneel aan kwam hollen. Vervolgens posteerde hij zich achter het fornuis en begon verwoed met potten en pannen te rammelen.

Coba veegde het zweet van haar voorhoofd. “Oh, gelukkig, Lucy,” kreet ze toen ze de meisjes in het oog kreeg. Ze was helemaal kortademig van de schokkende kennismaking en leunde hijgend tegen het aanrecht.

“Leuk, hè, al die Arabieren in huis?” vond Lucy. Coba's ontsteltenis ontging haar volkomen. In plaats daarvan blikte ze hevig geïnteresseerd naar Mohammed. Tjonge, hij was wel twee meter.

“Misschien eten we straks wel varkensogen en gebraden kippehersentjes,” grinnikte Lucy. Nicole begon te proesten.

“Misschien gaan ze wel geiten slachten in de achtertuin,” opperde Carrie verheugd. Coba produceerde een verstikte kreet.

HOOFDSTUK 3

Een uurtje later was de rust weergekeerd. Lucy, Carrie en Nicole zaten op het terras achter het huis en lieten zich warmen door de zon, die hoog aan de hemel stond. In de tuin klonk het zachte gezoem van bijen en ergens ver boven hun hoofd trok een straaljager een witte streep in de strakblauwe lucht.

Ze hadden zojuist de lunch geserveerd en vriendelijk aangeboden om de resterende koffers van het oosterse gezelschap naar boven te brengen. Ze hoopten zo een kijkje te kunnen nemen in hun kamers.

Helaas, die laatste vlieger ging niet op. Dolly had de kamers tot verboden terrein verklaard. Verboden voor Rozebottels, wel te verstaan. Teleurgesteld luisterde het drietal nu naar de eentonige, Arabische muziek die hen via het open raam bereikte.

“Jammer, hè, dat we niet eens even mogen kijken,” vond Carrie spijtig. “Ik wed dat ze overal Perzische tapijten hebben neergelegd.”

Lucy, van nature een nieuwsgierig Aagje, was het gloeiend met haar eens. “Ik zou weleens willen weten wat er in al die koffers zit. Zag je hoeveel het er waren? Meer dan honderd, volgens mij.”

Het was inderdaad een flinke teleurstelling. Vooral na alle opwindning van de aankomst. De stemming van het drietal was

direkt een aantal graden gedaald.

Ongeïnteresseerd mepte Lucy naar een wesp die op de jus d'orange afkwam en ze bedacht dat het op deze manier knap lastig werd te ontdekken wat de sjeik hier, ver van zijn vaderland, te zoeken had.

Zullen we dan maar naar het strand gaan?” opperde Nicole bij gebrek aan beter.

Carrie plukte aan een gaatje in haar korte broek en nam niet de moeite om antwoord te geven.

Lucy haalde verveeld haar schouders op. “Nee, geen zin.”

Lamlendig onderuitgezakt hingen ze in de rieten tuinstoelen en zo trof J.J. hen aan toen hij, in een opperbeste stemming, door de openslaande deuren naar buiten stapte.

“Hebben jullie geen dringende dingen te doen in de kamers van de sjeik?” vroeg hij een tikje spottend.

“Daar mogen we niet komen,” antwoordde Nicole moedeloos.

“Tja, dat zat erin,” vond J.J. opgewekt. “Maar maak je niet dik. Zo interessant is een sjeik nu ook weer niet.”

Zoals te verwachten viel, keek Lucy op en ze rolde met haar ogen. Zo'n opmerking kon alleen J.J. maken. “Als een sjeik niet interessant is, dan weet ik niet wat het wel is,” zei ze pinnig.

Maar op die opmerking had J.J. zitten wachten. “Dit!” wees hij op het halfvergane boek. “Dit is pas echt spannend.” Lucy's nieuwsgierigheid kennende wachtte hij ademloos op een reactie, maar die bleef uit.

“Oh ja?” vroeg Lucy verveeld en ze gaapte eens achter haar hand. “Heb je daar weer een geniale formule in opgeschreven?”

J.J. reageerde beledigd. Hij was van plan eens even goed indruk te maken op die meiden, maar nu dreef Lucy toch weer de spot met hem. “Als je zo doet, laat ik het niet eens zien,” zei hij verontwaardigd.

“Goed, goed,” deed Lucy toegankelijk. Ze hadden toch niets te doen, dus wat maakte het uit. “Wat is het dan?” vroeg ze om hem een plezier te doen.

“Een heksenboek!” sprak J.J. triomfantelijk.

“Een wat?” riepen Lucy en Carrie tegelijk.

“Een heksenboek,” zei J.J. nog eens. “Het staat vol met toverformules en recepten. Hoe je likdoorns geneest. Hoe je weerwolven verslaat. Hoe je sproeten laat verdwijnen...”

“Hoe je sproeten laat verdwijnen?!” riep Carrie, nu een en al belangstelling.

J.J. knikte vol overtuiging. “Er staat van alles in.”

Maar Lucy weifelde. Nuchter als ze was, geloofde ze hem niet en ze besloot dat hij alleen maar interessant stond te doen.

“Ja, ja,” reageerde ze dan ook schamper. “En hoe kom jij daar dan aan? Het zal trouwens wel allemaal onzin zijn. Een heksenboek. Laat me niet lachen!”

Maar dat liet J.J. niet op zich zitten. “Toevallig is dit boek wel mooi van Lucinda Onderwater geweest en ik heb het op zolder gevonden. In een oud kastje van tante Emma.”

Dat zette Lucy enigszins aan het denken. Lucinda Onderwater

was tenslotte een heks geweest. Iedereen wist dat. Het zou best kunnen dat...

“Laat eens zien, dat boek,” beval ze.

Maar J.J. legde beschermend zijn armen op de kaft. “Het is heel oud,” zei hij. “Als je niet oppast, vallen de bladzijden uit elkaar. Kom maar hier zitten, dan zal ik het jullie laten zien.”

Dat lieten de meisjes zich geen twee keer zeggen. Meteen waren de sjeik en het raadsel rond zijn komst vergeten.

Opgewonden verdrongen ze zich rond J.J. en het geheimzinnige boek.

Vergiften,” las Nicole het eerst. “Jakkes! Hé, moet je kijken Het is helemaal met de hand geschreven.” C Wat dacht jij dan?” grinnikte Lucy. “In die tijd hadden ze nog geen tekstverwerkers, simpie.”

Nou, dat weet ik heus wel, hoor,” gaf Nicole gepikeerd terug.

J.J. bladerde intussen rustig verder.

“Tonicum tegen flauwtes,” las Lucy opgetogen. “Dat is wat voor Muis. Die is meestal erg flauw. Brrr, moet je kijken wat erin zit. Een vleermuisoor, druivesap en varkensharen. Stel je voor dat je dat op moet drinken. Dat is nog erger dan een drankje van de dokter.” En ze zuchtte verrukt.

“Ga eens verder,” beval Carrie ongeduldig. “Waar staat dat anti-sproetenmiddel?”

Lucy en Nicole begonnen tegelijkertijd te giechelen.

“Ja, dat is echt iets voor jou,” vond Nicole plagend.

Carrie wierp haar een vernietigende blik toe. Die ellendige

sproeten zaten haar inderdaad flink dwars. Haar hele gezicht zat er vol mee en iedere zomer leek het alsof er meer bij kwamen.

“Zou je echt zo'n griezelig middelkje uit dit boek durven proberen?” vroeg Lucy nieuwsgierig.

“Nou en of!” verzekerde Carrie. Ze had er alles voor over om van haar sproeten af te komen.

J.J. bekeek Carries gezicht met hernieuwde belangstelling. Het was de intense blik van de wetenschapper die geboeid kijkt naar iets onder zijn mikroscoop. Eerlijk gezegd, had hij gedacht dat Lucy... Maar wat maakte het uit. Carrie was ook goed. Hij had zijn proefkonijn gevonden en daar ging het maar om.

Ooit had J.J. met echte konijnen geëxperimenteerd. Totdat pa Rozebottel erachter kwam. Het was een van de weinige gelegenheden geweest, waarbij de laconieke Fred in helse woede was ontstoken. “Ik verbied je ook maar één konijn aan te raken!” had hij geroepen. “Als ik dat merk, gaat het laboratorium subiet de deur uit!” J.J.'s vader had echter niet gezegd dat hij niet op Carrie mocht experimenteren. Dus was hij niet in overtreding.

“Aha!” liet J.J. even later horen. “Hier heb ik het. Mengsel tegen sproeten.”

Nieuwsgierig boog Carrie zich naar voren en ze las hardop het recept, zodat de anderen mee konden luisteren: “Doe in kokend water vijftien brandnetels, drie kippeveren, het meel van beenderen en vijftig gram kamille. Laat dit inkoken zodat

een dikke pap ontstaat...”

“Getsie,” onderbrak Nicole en ze trok een vies gezicht.

“Stil nou,” maande Lucy.

“Smeer dit mengsel op de huid,” ging Carrie onverstoorbaar verder, “en laat het een nacht, in de buitenlucht, intrekken.”

Opgetogen keek ze de anderen aan. “Nou, dat is makkelijk zat,” lachte ze verheugd. “Waar wachten we nog op?”

De anderen hadden geen aansporing nodig. Wild enthousiast verspreidden ze zich, op zoek naar de ingrediënten van het tovermengsel.

Met Dolly's tuinhandschoenen aan plukte Lucy brandnetels en ze deponeerde ze in de zak die Carrie ophield. Nicole verzamelde veren in het kippenhok en J.J. pikte wat gedroogde kamille van Muis, die dat gebruikte om haar haren nog verder te bleken. Ook al begreep niemand waarom, want ze was al zo blond.

Alleen het meel van beenderen was even een probleem. Hoe kwamen ze daar in vredesnaam aan?

Gelukkig had Lucy een helder idee. “Is dat niet dat spul dat mijn moeder gebruikt om tussen de rozestruiken te schoffelen?” opperde ze.

Lucy had gelijk. In de schuur troffen ze een zak aan met het opschrift Beendermeel, zodat ook dat probleem was opgelost. Eenmaal in de kelder werd het pas echt spannend. Stel je voor, Car,” zei Nicole. “Straks heb je helemaal geen sproeten meer. Ik ben benieuwd hoe je er dan uit ziet.”

J.J. was druk bezig met de voorbereidingen. Nu hij een

proefkonijn had, kon het echt interessante werk pas beginnen. Geconcentreerd zette hij een oude pan op de brander en vulde hem met water.

Even later begon het water borrelend te koken. Voorzichtig liet J.J. alle ingrediënten in het water zakken, waarna Lucy alles met een oude pollepel door elkaar mocht roeren.

In gespannen verwachting keken ze naar het kokende water. “Hé, kijk, het wordt groen,” merkte Nicole op. “Zou dat zo horen?”

Lucy snoof eens. “Het stinkt behoorlijk,” was ze van mening. In de pan begon het goedje steeds dikker te worden. Het zag eruit als een soort groene modder, die met een onsmakelijk geluid borrelde en plofte op de brander.

“Volgens mij is het zo wel dik genoeg,” dacht J.J. deskundig. “Nu kunnen we het maar beter even af laten koelen.”

Ondanks het bedenkelijke uiterlijk van het groene goedje glinsterden Carries ogen als sterretjes. Visioenen over hoe mooi ze eruit zou zien als eenmaal de sproeten waren verdwenen, verschenen voor haar geestesoog. Carries dag kon meer stuk. Totdat... er iets raars gebeurde. Zomaar ineens liep er een koude rilling over haar rug. Het was een akelig gevoel. Brrr. Net alsof kille vingers haar ruggegraat beroerden. “Is het hier koud of ligt dat aan mij?” vroeg ze, terwijl het kippevel op haar onderarmen verscheen.

“Ik heb het niet koud,” antwoordde Nicole.

Carrie weifelde even, maar toen haalde ze haar schouders op. “Dan was het zeker tocht,” meende ze en ze zette het incident

nonchalant van zich af.

Lucy trok vragend een wenkbrauw op. Tocht? Ze bevonden zich in wat vroeger de wijnkelder was geweest en die lag helemaal ondergronds. Hoe kon het er dan tochten? Ze keek eens opzij om te zien of haar broer er ook zo over dacht, maar die moeite had ze zich kunnen besparen.

J.J. tuurde geboeid in de pan en leek hun bestaan compleet te zijn vergeten.

HOOFDSTUK 4

Terwijl Lucy, Carrie, Nicole en J.J. boven een pan vol groene drab hingen, zat Muis achter de receptiebalie roze lak op haar nagels te smeren. Dolly stond een stukje verderop te telefoneren en Muis luisterde met een half oor naar het gesprek. Muis wist allang wie er belde. Daarvoor hoefde je alleen maar naar haar moeders gezicht te kijken. Ze stond gewoon te spinnen. En als Dolly Rozebottel zo in haar nopjes was, dan kon je erop rekenen dat de persoon aan de andere kant van de lijn Hector Krol heette.

“Wat leuk dat je belt!” riep Dolly vrolijk. “Is alles goed?”
“Uitstekend, uitstekend,” klonk het wat verwaande stemgeluid van Hector Krol. “Het kon niet beter. Vanmorgen, toen ik de bloemenvazen inspekteerde, dacht ik: kom, laat ik eens even bellen om te kijken hoe het met die lieve Dolly staat.”

'Die lieve Dolly' lachte intussen in haar vuistje. Ze wist heel goed waarom hij belde. Ook al was hij dan een oude vlam, Hector Krol was toch vooral de eigenaar van het luxe Boulevard Hotel. Als Hector alleen maar belde om te vragen hoe het met haar ging, dan at zij de bloemen op de balie op.

“Wat enorm attent van je,” zei Dolly charmant. “Hier gaat alles prima. Het is razend druk, want we zitten helemaal vol.”

“Ach, ja, dat is ook zo!” sprak Hector, alsof het hem net °P dat moment te binnen schoot. “Ik hoor dat er zojuist een groot gezelschap is gearriveerd. Iedereen heeft die zwarte wa-8ens

gezien. Zeker sjieke lui, hè?”

“Kun je wel zeggen, ja!” grinnikte Dolly vol leedvermaak “Ze willen van alles het beste.” Expres zei ze niet wie die gasten waren, terwijl ze zich afvroeg hoe lang Hector zijn nieuwsgierigheid zou kunnen bedwingen.

Dat was niet bijzonder lang. De ietwat arrogante hoteleigenaar met het onafscheidelijke vlinderdasje zat te popelen om meer te weten te komen en kon zich niet langer inhouden. “Maar lieve Dolly, wie zijn die mensen dan?” tetterde hij door de telefoon.

“Oh,” antwoordde Dolly nonchalant, alsof ze iedere dag zulk hoog bezoek had. “Sjeik Ali Ben Hassan en zijn gevolg. Je weet wel, van die woestijnstaat Bezetanië, waar ze zeeën olie hebben.” Ze glimlachte tevreden. De eerste sekretaris met zijn gewauwel over geheimhouding kon het dak op. Die man had zeker nog nooit in een dorp gewoond, anders zou hij wel weten dat zoiets echt onmogelijk was.

Aan de andere kant van de lijn viel een verbaasde stilte en Dolly genoot met volle teugen. Zo vaak kwam het niet voor dat ze Hector vliegen af kon vangen. Het zou hem leren zich zo neerbuigend uit te laten over haar hotel. Hoteldebotel noemde hij het, en met hem het halve dorp. Dolly snoof verachtelijk. Hoe kwamen de mensen erop?

Hector, die normaal gesproken erg graag naar zijn eigen stemgeluid luisterde, wist zowaar even niet wat hij moest zeggen. “Nou, nou. Dat is boffen,” mompelde hij ten slotte verbouwereerd.

Dat vond Dolly ook en ze dacht aan al het geld dat ze verdienden aan de sjeik en zijn gezelschap. Eindelijk zou ze het dak kunnen laten repareren en wie weet, zat er zelfs een nieuw verfje in, voor de kozijnen. Een dergelijke toeloop maakte da de rest van het seizoen eigenlijk niet meer stuk kon.

Dolly was zo in haar sas dat ze niet in de gaten had, dat er mensen de hal binnenkwamen, die voor de balie bleven staan. Hetzelfde gold ook voor Muis, die geconcentreerd met haar nagels bezig was.

Riiiiing!!! Muis sprong van schrik een meter de lucht in. Dolly, niet minder geschrokken, liet bijna de hoorn uit haar hand vallen. Daarna keken ze in een vrolijk gezicht met een rode kuif, dat op dat moment net zo geschrokken keek als zijzelf. “Oh, oh. Sorry, hoor,” zei de roodharige jongen tegen Muis. Het was niet de bedoeling om zo hard te bellen. Ik wilde alleen dat je ons in de gaten kreeg.” Met een schuldig gezicht keek hij naar zijn handen die niet hadden gedaan wat hij in gedachten had.

“Ka...kan ik u helpen?” hakte Muis nog steeds een beetje bleekjes.

“Jazeker,” glimlachte de man die naast de jongen stond. “Wij zijn de familie Dorenbos. Wij hebben geboekt. Dit is mijn vrouw. Dat hevig bellende jongmens is Olivier, een vriend van mijn zoon en dit hier...” hij ging opzij, zodat Muis degene die achter hem stond, kon zien, “is mijn zoon Patrick. We zijn met z'n vieren dus.”

Na de eerste paar woorden was Muis weer behoorlijk bij haar positieven. Echter toen Patrick in beeld kwam, had ze heel even het gevoel alsof ze met stoel en al ter aarde zou storten. Goeie genade! Hier stond de grootste kanjer die ze ooit in haar leven gezien had. Donker, krullend haar. Lichte ogen. Grijs, zo te zien. Wat een spetter! En hij heette precies hetzelfde als de knappe held uit De avonturen van Solange. Dat moest een goed voorteken zijn.

De ogen van Muis puilden uit en het was maar goed dat ze zichzelf niet kon zien, want ze zag er vrij belachelijk uit Met een klap sloot ze haar mond, die sloom open was blijven staan.

“Oh... eh ja... Dorenbos. Natuurlijk,” stotterde Muis en ze bladerde verwoed in een stapel reserveringen waarvan er, tot haar grote verdriet, enkele aan de natte nagellak bleven plakken.

“Ha, hier heb ik het,” riep Muis opgelucht. “U blijft twee weken, zie ik?”

“Klopt,” zei de vader, die haar geamuseerd stond op te nemen.

“Als u zich hier even in wilt schrijven?” Muis wees op het gastenboek, terwijl ze zeker wist dat iedereen kon horen hoe haar hart als een moker tekeerging.

Dolly had haar telefoongesprek beëindigd en keek met een welwillende glimlach naar de nieuwe gasten. Ze zag graag dat er gezinnen kwamen logeren. Het waren haar favoriete klanten. Haar grote droom was een hotel vol keurig nette

families. Het liefst gezinnen die ieder jaar weer terugkwamen. Maar dat zou wel een droom blijven, gezien de rampen die zich regelmatig onder haar dak voltrokken.

“Dag,” zei Dolly hartelijk. “Ik ben mevrouw Rozebottel. Welkom in ons hotel.”

Handen werden geschud en Dolly keek met warme belangstelling naar Patrick en Olivier. “Ik heb zoons die bijna even oud zijn als jullie,” zei ze vriendelijk.

Toevallig slenterde op dat moment een van die exemplaren voorbij.

“Mike!” riep Dolly. “Kom eens even kennismaken.” Mike, allang blij dat hem geen vervelend karweitje werd opgedragen, was best bereid even handen te schudden. “Hoi, zei hij aangenaam verrast. “Blijven jullie lang logeren?”

“Twee weken,” antwoordde Patrick en hij keek eens wat beter om zich heen. “Grappig huis is dit. Wonen jullie hier echt het hele jaar?” Mike knikte.

Wauw!” vond Patrick. “Dan is het net alsof je het hele jaar op vakantie bent.” Mikes mond vertrok in een scheve grijns. Zo was het nu ook weer niet.

Valt er hier ook iets leuks te beleven?” wilde Patrick weten. Oh ja, genoeg,” verzekerde Mike hem. “Het strand is heel dichtbij en daar kun je surfen en volleyballen. Ze houden ook wedstrijdes.”

“Tof!” vond Olivier. “Dat wordt vast leuk.”

Dat zijn prima lui, oordeelde Mike en hij knikte. Toen fronste hij geërgerd. Wat had Muis nou weer? Waarom stond

ze die Patrick zo stom aan te staren? Ze leek wel niet wijs. Kon dat kind nou nooit eens normaal doen? Je schaamde je gewoon kapot.

“Heeft Patrick soms wat van je aan?” vroeg hij sarcastisch. Muis wilde woedend opvliegen, maar Dolly, die de naderende ruzie zag aankomen, greep snel in. “Mijn dochter zal u even de kamers wijzen,” zei ze vlug en ze wierp Mike een bezwerende blik toe.

Muis knikte beleefd zoals ze dat geleerd had. “Als u mij wilt volgen?” zei ze netjes. Met trillende knieën stond Muis op en ze ging hen voor naar de lift. Voor deze ene keer was ze blij dat de voorhistorische lift zo krap was. Stevig stond ze tegen Patrick aan geperst en ze zond hem een van haar liefstalligste glimlachjes.

Boink!!! deed de lift en hij stond onverwachts stil tussen twee verdiepingen.

“Oh, gunst, dat deed ik, geloof ik.” Olivier bloosde en Patrick begon te lachen.

“Pas dan ook op! Je leunt tegen de hendel,” zei Muis kattig. Allemachtig, wat was die knul onhandig!

Toen Olivier de hendel terugduwde, ging de lift met veel geknars verder en bereikten ze zonder ongelukken de zolderverdieping, waar Muis de kamers opende.

“Als ik verder soms nog iets kan doen...” Muis stond bevallig tegen de deurpost gedrapeerd. Het was een houding die ze had gezien in een oude zwart-wit film op tv. Ze vergat daarbij gemakshalve dat de desbetreffende filmster een beeldschone

vrouw was geweest, in een prachtige avondjurk. Muis droeg een T-shirt en een spijkerbroek, dus het effect was niet helemaal hetzelfde.

Dromerig keek ze naar Patricks donkere krullen en ze schikte automatisch haar eigen haar. Was hij niet helemaal het einde? Dit was nu liefde op het eerste gezicht. Eindelijk romantiek! Vol van blijde verwachting trachtte Muis Patricks blik te vangen. Jammer genoeg voor die arme Muis was Patrick zich nauwelijks van haar bestaan bewust. Patricks interesse gold het raam, waarlangs een flinke boom groeide met takken die tot bijna in de kamer reikten.

“Hé, Olivier, moetje kijken!” riep hij uit. “Denk jij wat ik denk?”

Maar met Olivier was ook wat vreemds aan de hand. Waarschijnlijk dacht Olivier op dat moment helemaal niets. Met een suffe, verdoofde blik stond hij naar Muis te staren en hij vertoonde zo opmerkelijk veel overeenkomsten met een ziek schaap.

Muis zelf wist zich met haar houding geen raad en aangezien ze door Patrick volkomen werd genegeerd, kon ze moeilijk blijven waar ze was. Teleurgesteld droop ze af naar beneden, terwijl er vlindertjes in haar buik heen en weer fladderden. Even kwam er een akelige gedachte bij haar op. De gedachte aan Derek. De knappe tennisleraar van het Boulevard Hotel op wie ze ooit zo vreselijk verliefd was geweest. Natuurlijk bleek hij achteraf een watje te zijn en een lafaard bovendien. Maar in het begin was Muis zo verliefd geweest dat ze dat niet

zag. Derek had precies zo gereageerd als Patrick nu: hij keurde haar geen blik waardig.

Een bezorgde rimpel verscheen tussen de ogen van Muis. Het was ook allemaal zo moeilijk. Al zat haar hoofd nu vol roze wolkjes, toch maakte ze zich een tikje ongerust. Stel je voor dat de hele geschiedenis zich herhaalde? Zou het niet vreselijk zijn als zij als een kip zonder kop achter hem aan rende, terwijl hij net deed alsof zij lucht was? Wat een afgang zou dat zijn.

HOOFDSTUK 5

“Ieie, het kriebelt,” giechelde Carrie.

“Sta nou eens stil,” mopperde Lucy. “Zo krijg ik dat spul nooit op je gezicht!” En ze doopte opnieuw de bakkwast in de groene modder, waarna ze het goedje zorgvuldig op Carries gezicht smeerde.

Met iedere streek ging Carrie meer lijken op een marsmannetje, voor zover die groene gezichten hebben natuurlijk.

Nicole lag slap van het lachen. “Het is geen gezicht,” proestte ze. “Je zou jezelf eens moeten zien. Hebben we hier geen spiegel?”

Maar spiegels waren niet voorhanden in de kelder en volgens Lucy was dat maar goed ook. “Ze mag helemaal niet lachen,” beweerde ze.

Dat zei Muis tenminste altijd als ze een maskertje op had. Natuurlijk was het dan de sport om Muis toch aan het lachen te maken, zodat het masker barstte en Muis er nog idioter uitzag. Vooral als ze begon te stampvoeten van woede.

Waarom Muis maskertjes nam, was net zo'n raadsel als waarom ze haar haren weekte in kamille.

'Het is goed voor de huid,' verkondigde Muis.

Maar aangezien ze, net als alle Rozebottels, gezegend was met een perzikhuid, vond Lucy dat nergens op slaan.

“Zo,” zei ze triomfantelijk, “het is klaar!” En ze boog zich naar

achteren om het resultaat van haar noeste arbeid te bewonderen.

“Hoe voelt het?” wilde Nicole weten.

“Het trekt een beetje,” antwoordde Carrie. “Dat is vast een teken dat het al werkt.”

J.J. keek ongerust op zijn horloge. “Kom op,” zei hij dringend. “We moeten voortmaken. Als we over een kwartier niet in bed liggen, zwaait er wat.”

Het grasveldje achter de schuur was de slaappleats die het drielal voor Carrie had uitgezocht. Vanaf het huis was het plekje niet te zien, zelfs niet voor Dolly's röntgen-ogen, zodat Carrie er ongestoord kon slapen, terwijl de sproetensmurrie begon te werken onder invloed van de buitenlucht.

“Denk erom dat je wel op je rug blijft liggen,” zei Lucy.

“Anders veeg je alles eraf.”

Carrie knikte.

“Lig je lekker?” informeerde Nicole en ze begon weer te giechelen bij het zien van Carries groene hoofd. “Je kleurt leuk bij het gras,” grinnikte ze.

“Ja, ja, je bent reuze grappig,” mopperde Carrie. “Schiët op. Maak dat je wegkomt. Morgenochtend piep je wel anders. Dan word ik wakker met een prachtig, blank gezicht.”

Nicole glimlachte en trok rillend de mouwen van haar sweater naar beneden. “Heb je het warm genoeg?” wilde ze bezorgd weten.

“Ja!” riep Carrie wanhopig. “Doe me een lol en neem moeder overste mee, wil je, Lucy?”

Nadat ze elkaar welterusten hadden gewenst, haastten Lucy, J.J. en Nicole zich naar het souterrain, propten een berg kleren in Carries bed en doken toen zelf onder de wol.

“Zou mijn moeder het in de gaten krijgen?” fluisterde Lucy in het donker.

“Volgens mij niet,” was haar vriendin van mening. “Het lijkt net echt. Als je het niet weet, denk je dat Carrie daar ligt.”

Lucy knikte in het donker voor zich heen. “Nicole?” fluisterde ze opnieuw. “Waarom vroeg je aan Carrie of ze het wel warm genoeg had?” –

Nicole, die bij het zien van een kussen al praktisch buiten westen was, reageerde slaperig. “Er stak net een fris windje op,” mompelde ze wazig. “Ik kreeg het koud.” Nicole draaide zich op haar zij en viel in slaap.

Lucy lag nog enige tijd op haar rug naar het plafond te staren. Verbeelde ze het zich of gebeurde er echt iets raars?

Waarom klaagde iedereen plotseling over tocht? In de kelder had het niet getocht. En nu kwam Nicole met die opmerking over een frisse wind, terwijl het een zwoele, windstille zomeravond was.

Lucy kon geen oplossing bedenken. Na een paar minuten vielen haar ogen vanzelf dicht.

Toen Dolly tien minuten later kwam kijken of iedereen sliep, verkeerde het souterrain in diepe rust. Zoals Nicole al had voorspeld, zag ze niet dat Carrie ontbrak.

Het kwam waarschijnlijk door de vermoeienissen rond de aankomst van de sjeik, maar die avond lagen vrijwel alle

bewoners van hotel Rozebottel vroeg in bed.

Alle bewoners, behalve één. Fred Rozebottel hield ingespannen de wacht bij zijn terrarium in de studeerkamer, aangezien de poppen van zijn insecten op het punt stonden uit te komen. Een gebeurtenis die Fred voor geen goud wilde missen.

Ver na twaalfen keek Fred op zijn horloge en hij gaapte. Alles was voorspoedig verlopen en het werd tijd dat hij eens naar bed ging. Stijf van het zitten rekte hij zich uit. Hij was moe, maar het was het waard geweest. Wat zat moeder Natuur toch mooi in elkaar.

Tevreden knipte Fred de burolamp uit en hij begaf zich naar boven. Dolly zou er al in liggen, bedacht hij. Hij zou heel zachtjes zijn tanden moeten poetsen, anders maakte hij haar misschien wakker.

In de ouderlijke slaapkamer klonk een zacht geronk. In het donker glimlachte Fred vertederd. Het was maar goed dat Dolly altijd zo vast sliep. Ze werd ook nu niet wakker.

Zo stil als een dief schoof Fred de badkamer binnen en hij sloot eerst de deur alvorens het licht aan te doen. Hé, wat was dat? Verwonderd keek Fred naar de onbekende verzameling potjes en flesjes op de wastafel. Dolly had zeker net een stel toiletartikelen gekocht, dacht Fred afwezig. Eens zien, waar lag zijn tandenborstel? Ha, daar stond een tandenborstel, nog keurig in het cellofaan. Even fronste hij. Gewoonlijk gebruikte hij een ander merk borstel. Vervelend. Hij was juist zo aan dat soort gehecht. Waarom kon Dolly dat soort dingen niet

eerst met hem overleggen?

Fred mopperde binnensmonds wat voor zich heen. Hij hield eigenlijk niet van nieuwe dingen. Hij was juist zo fijn gewend aan het oude. Waarom zou je het dan veranderen? Hij zou er morgen eens met Dolly over spreken, besloot Fred en hij stak de nieuwe tandenborstel in zijn mond.

Om zo min mogelijk gerucht te maken, kleedde Fred zich uit in de badkamer. Toen hij zich omdraaide om het licht uit te doen, trok een tweede nieuwtje zijn aandacht. Wat was dat voor een badjas? Die badjas kende hij helemaal niet.

Verdorie, nu ging Dolly toch echt te ver. Zijn oude badjas was nog lang niet versleten en hij zat heerlijk.

“Nee!” zei Fred dan ook zachtjes. Hij trok die nieuwe niet aan! Beslist niet. Hij wilde zijn oude badjas terug! En dus liep hij, uitsluitend gehuld in een boxershort, verstoord de slaapkamer binnen.

Op de tast schuifelde hij naar het bed en voelde onder het kussen, op zoek naar zijn pyjama.

“Grrrooo!”

Geschrokken trok Fred zijn hand terug. Grote goedheid, Dolly begon toch wel diep te snurken. Het klonk alsof er een beer in bed lag. Opnieuw stak Fred zijn hand onder het kussen, maar al wat hij voelde, geen pyjama.

Nu begon zijn lichte ergernis te veranderen in boosheid. Fred hield ervan als de dingen op hun oude, vertrouwde plaats lagen, zodat hij ze blindelings kon vinden. Boos, omdat ze hem zo ergerde, kon het hem niets meer schelen als hij Dolly

wekte en met veel meer lawaai en gewoel dan nodig was, sprong hij in bed.

“Eugh!” zuchtte Dolly. - “Ik vind dit echt heel onprettig,” sprak Fred tegen de onduidelijke bult onder het dekbed en hij draaide zich op zijn zij, waarbij hij zich een groot deel van het dekbed toe-eigende. Aan de andere kant klonk wat onduidelijk gegrom en Fred, aangemoedigd door de geluiden, luchtte zijn ergernis.

“Ik vind heus, Dolly, dat je die dingen aan mij hoort te vragen,” sprak hij humeurig.

Plof! Dolly draaide zich ook op haar zij en haar been belandde boven op hem. Tjonge, ze mocht haar benen weleens scheren, ging het automatisch door Freds hoofd en hij duwde het been zo ruw van zich af, dat Dolly er inderdaad wakker van werd.

Gehoest klonk op en de gestalte naast Fred kwam half overeind. “Wat moet dat?” baste toen een diepe stem, nog schor van de slaap.

“Dolly?” vroeg Fred, die nattigheid begon te voelen.

Toen begon er naast hem in bed iets vreselijk te brullen Het brullende ding deed tegelijkertijd het licht aan, waarna Fred eveneens een luide kreet slaakte van ontzetting. Naast hem in bed zat een baardige vent en die vent leek helemaal niet op Dolly.

“Dolly, Dolly!” riep Fred en hij greep de vent bij de revers van zijn pyjamajasje. “Wat heb jij met mijn Dolly gedaan?”

“Help!” gilte de man hysterisch. “Een gek. Een gek!”

Smekend keek hij naar Fred. “Wat wil je? Mijn geld? Het zit in mijn jasje. Neem alles, maar alstublieft, doe me niets.”

De man had in paniek de armen voor zijn gezicht geslagen. Fred wist niet hoe hij het had en zat hem alleen maar beduusd aan te staren. Maar de stilte duurde niet lang. “Help!” gilde de man opnieuw. “Er zit een gek in mijn kamer!”

Dat liet Fred niet op zich zitten. “Jouw kamer?” riep hij kwaad. “Dit is mij...” maar daar stokte hij. Oh nee. Dit zou toch niet waar zijn. Kon het zijn dat hij was vergeten dat ze dit keer allemaal in het souterrain sliepen en dat Dolly hun slaapkamer had verhuurd aan...?

“Asjemenou,” riep Fred geschrokken. “Goede genade. Neemt u me niet kwalijk. Ik wilde... Ik dacht...”

Maar erg veel was er niet te horen van Freds verontschuldigen, want de man had het op een loeien gezet. “Help! Help! Ga weg. Ga weg. Politie!”

Fred wist niet hoe snel hij uit bed moest komen. Struikelend over zijn eigen benen holde hij de gang op, waar hier en daar deuren opengingen. Slaperige hoofden tuurden door deuropeningen, terwijl Fred, met het schaamrood op de kaken, een recordtijd sprinten neerzette en in een flits de trappen afschoot.

Beneden leunde hij hijgend tegen de deurpost. Hoe kon hij zo stom zijn? Nou ja, moest hij dan alles onthouden wat de mensen tegen hem zeiden? Zoals gewoonlijk ging Fred in het heel niet onder zijn verstrooidheid gebukt. In het souterrain

had gelukkig niemand het lawaai gehoord en heerste er diepe rust. Met een zucht van opluchting zag Fred de bekende gestalte van Dolly onder de dekens liggen. Voorzichtig voelde hij onder het kussen en ja, hoor, daar was zijn oude, vertrouwde pyjama.

Fred glimlachte gelukkig. Vervuld van diepe dankbaarheid trok hij zijn pyjama aan en nestelde zich innig tevreden naast zijn echtgenote.

HOOFDSTUK 6

Om zes uur 's ochtends was het nog fris. Een vochtige dauw steeg op van het gras en drong door Carries slaapzak. Maar het waren niet de ochtendkilte en de dauw die Carrie wekten. Het waren mieren. Honderden, duizenden mieren en ze liepen over haar gezicht.

Carrie kreunde, nog half in slaap, en slaakte vervolgens een gesmoorde kreet. Automatisch bracht ze haar handen omhoog om de mieren te verjagen, maar er waren helemaal geen mieren. Hè? Carrie voelde nog eens. Nee, geen mier te bekennen. En toch leek het alsof duizenden pootjes over haar gezicht paradeerden. Het jeukte, het prikte en het schrijnde.

Nu werd Carrie pas goed wakker. Opeens realiseerde ze zich dat haar gezicht ook anders aanvoelde. Niet langer glad, maar hobbelig alsof er overal bulten zaten. Toen dat tot haar doordrong, schoot Carrie recht overeind. Opeens wist ze alles weer. J.J.'s heksenboek en het mengsel tegen sproeten. Grote goedheid! Wat was er gebeurd? Wat was er met haar gezicht gebeurd? Waarom jeukte het zo? Waarom voelde het zo raar aan?

Niet langer slaperig schoot Carrie uit de slaapzak en stormde het hotel binnen, de badkamer in. Daar aangekomen deed ze het licht aan, draaide zich om naar de spiegel en... zag een monster!

“Ooohhh....” Een geschokt gejammer ontsnapte aan Carries lippen. Wat was dat voor een eng kind daar in de spiegel? Van wie was dat griezelige hoofd vol met akelige bulten die rood opgloeiden alsof er lampjes in zaten.

Née!” gilde Carrie nu. “Mijn gezicht! Oh, mijn gezicht. Ik ben voor eeuwig verminkt. Ik blijf altijd lelijk!” En ze begon van ellende te huilen. Zoute tranen liepen over haar bultige gezicht en maakten het nare gevoel en de jeuk alleen maar erger.

Oh, wat moet ik doen?” kreunde Carrie wanhopig. “Het is afschuwelijk.”

Huilend sleepte ze zich naar het souterrain en begon aan Lucy te sjorren.

“Lucy, word wakker! Luus? Je moet me helpen, Luus.”

Lucy gromde en opende verstoord een oog. Dat was genoeg om ervoor te zorgen dat haar beide ogen zich wijd opensperden en haar gezicht vertrok van walging en angst.

“Ieieieie!” krijste Lucy en ze versteende ter plekke. Boven haar hoofd hing een eng, bultig ding. Het was een gezicht en het lekte! “Ieieie!” gilde ze opnieuw. Het ding leek precies op zo'n eng wezen uit die horrorfilm die ze stiekem op tv had gezien, De terugkeer van de zombies of zoiets.

In het souterrain wekte Lucy's gegil nu ook de meeste anderen. En degenen die niet direkt waren ontwaakt, werden wel wakker doordat Carrie nu huidkeels zat te huilen.

“Wat moet ik nou doe...oen?”

In een mum van tijd zaten alle Rozebottels om haar heen.

“Wat is er met jou gebeurd? Je gezicht lijkt net een maanlandschap,” vond Mike kritisch. “Mag ik er een foto van maken?”

°at ontlokte Carrie een nieuwe huilbui.

“Hou je mond, Mike!” beval Dolly bars, terwijl ze de huilende Carrie eens wat beter bekeek. “Lieve help! Wat is er met je gezicht gebeurd?” vroeg ze bezorgd.

“Ik wou de sproeten weg krijgen en toen vonden we het boek en toen heb ik dat spul erop gesmeerd en nu ziet het er zo uit,” hilde Carrie. “Het jeukt hartstikke en het doet zo'n pijn...ijn!” Tranen van ellende biggelden over haar wangen. Haar inmiddels rood opgezette ogen wedijverden in grootte met de rest van haar opgezwollen gezicht.

Lucy staarde met grote, verschrikte ogen naar Carrie.

Nicole had van ontzetting een hand voor haar mond geslagen.

J.J. hield zich expres op de achtergrond om toch vooral geen aandacht op zijn persoontje te vestigen. “Wie had dat ooit kunnen denken...” mompelde hij voor zich uit.

Dolly, gehuld in een roze, gebloemde nachtjapon, streek voorzichtig met haar vingers over Carries wang. “Je moet ophouden met huilen,” zei ze medelijdend. “Daar wordt het alleen maar erger van.”

Maar Carrie kon niet stoppen. Dit was honderd keer erger dan sproeten. “Wat moet ik nou doen?” snikte ze. “Het gaat vast nooit meer weg. Ik ben voor altijd lelijk!”

“Welnee,” zei Dolly beslist. “Je huid is alleen geïrriteerd. We moesten eerst maar eens proberen om het zaakje te

kalmeren. Lucy,” beval ze, “haal jij eens een pak karnemelk uit de koelkast en neem een schaar mee en een oude theedoek. Kom, Carrie, ophouden met huilen. Laten we eerst even voorzichtig je gezicht gaan wassen.”

Carrie liet zich door Dolly naar de badkamer leiden, waar de laatste een nat washandje pakte en Carries gezicht schoonveegde. Niet veel later arriveerde Lucy met Dolly's bestelling en moest Carrie languit op het bed gaan liggen. Daarna knipte Dolly vakkundig drie gaten in de theedoek en drenkte de doek in karnemelk. Die legde ze vervolgens op Carries gezicht, zodat alleen haar neus en ogen door de gaten staken, pat is wel een verbetering,” kon Mike niet nalaten op te merken.

Lucy stompte hem hard tegen zijn bovenarm. Au! Dat is gemeen!” riep Mike boos. Hij wilde zich op Lucy storten, maar Dolly trok de beide partijen resoluut uit elkaar.

“Hij begon!” wees Lucy.

“Zij sloeg me,” ging Mike ertegen in.

“Ophouden!” donderde Dolly.

Carrie snotterde nog wat na en Dolly probeerde haar wat moed in te spreken. “Het lijkt me het beste als je zo een tijdje blijft liggen, dan kan de karnemelk je gezicht kalmeren,” zei ze rustig.

Lucy keek vol bewondering naar haar moeder. “Zou het helpen, mam?” vroeg ze bedeesd.

“Karnemelk kalmeert,” verklaarde Dolly. “En baat het niet, dan schaadt het ook niet. Wat ik nu weleens zou willen weten,

is wat dat voor troep is, die Carrie op haar gezicht heeft gesmeerd.”

Met schuldige blikken keken Lucy, Nicole en J.J. elkaar aan. Nu had je de poppen aan het dansen. Dolly zou niet eerder tevreden zijn dan wanneer ze het naadje van de kous wist.

“Het is allemaal J.J.'s schuld,” Lucy zag er geen been in haar broer te verraden. “Hij heeft het heksenboek gevonden.”

Dolly, die heel wat van haar kroost gewend was, knipperde bij die woorden niet eens met haar ogen. Vorsend keek ze naar haar zoon, die daar terstond van leek te krimpen.

“Nou, zeg,” verweerde J.J. zich. “Ik kon toch ook niet weten dat dit zou gebeuren.”

«Misschien kun je bij het begin beginnen,” merkte Dolly fijntjes op. “Wat is dat voor boek?”

J.J. zag wel dat er geen andere uitweg was dan het eerlijk op te biechten en dus vertelde hij alles over het boek en Carries wens haar sproeten weg te toveren.

Aan het eind van zijn betoog zuchtte Dolly diep. “Af en toe weet ik echt niet waar jullie verstand zit,” bromde ze.

“Brandnetels nog wel! Hoe verzin je het?” Vorsend peilde ze haar zoon. “Dat boek gaat meteen de prullenbak in,” besliste ze.

J.J. sputterde. Bah! Waarom had het nou niet gewerkt? Maar misschien was alleen dit recept verkeerd en zou de rest wel... “Ik wil dat dat boek nu de prullenbak in gaat,” zei Dolly streng alsof ze zijn gedachten had gelezen. “Je kunt je gelukkig prijzen dat je er zo gemakkelijk afkomt, jongeman.”

J.J. zuchtte en gehoorzaamde.

HOOFDSTUK 7

“Niet te filmen, Car, wat erg! Hadden we het maar eerder geweten.” Lucy liep over van medelijden en sloeg een arm om haar vriendin, die naast haar aan de ontbijttafel zat. De karnemelk had de jeuk verminderd, maar de bulten zaten er nog zodat Carrie haar hele hoofd in een sjaal had gewikkeld, waardoor alleen haar ogen zichtbaar bleven.

Carrie knikte triest. Ze voelde zich zo zielig dat het haar niets kon schelen dat sjeik Ali Ben Hassan, een paar tafels verderop, heftig gebarend in haar richting wees en zijn eerste sekretaris overstelpde met een ware woordenvloed.

Nicole zag het wel en fronste peinzend haar voorhoofd. “Wat zou hij toch willen?” vroeg ze zich af, maar de andere twee luisterden niet.

Nu ze hem eens wat beter bekeek, dacht Nicole, was de sjeik eigenlijk een angstaanjagende man. Hij keek de hele tijd zo streng. Geen lachje kon ervan af. En dan die lijfwachten van hem. Die kwam ze ook liever niet tegen in een donker steegje.

Lucy probeerde nog steeds manmoedig Carrie een hart onder de riem te steken. “Mijn moeder zegt dat het heus wel weer overgaat,” verzekerde ze haar vriendin. “Je moet alleen wat geduld hebben.”

“Ja, maar hoe lang?” kreet Carrie wanhopig. “Ik kan zo toch niet over straat? Als ze het zien in het dorp, lacht iedereen me

uit.”

Aan de andere kant van de ontbijtzaal had de eerste sekretaris zich bij Dolly gevoegd en hij trachtte haar met veel aandrang tot iets te overreden.

“Geen sprake van!” riep Dolly uit. “Maak hem maar duidelijk dat dat is uitgesloten.”

De eerste sekretaris greep kreunend naar zijn maag. “Maar, mevrouw Rozebottel. Dat kan ik hem toch niet zeggen? De sjeik is gewend te krijgen wat hij wil.”

“Dat is dan jammer,” vond Dolly. Ze piekerde er niet over zich door zijn smeekbeden te laten overhalen. “Mijn antwoord is nee,” sprak ze beslist. Goeie genade. Dit was te zot voor woorden! Ze zag het al voor zich. 'Wat zegt u, mevrouw De Goede? Uw dochter Carrie? Nee, die is hier niet. Die zit in een harem, ergens in Arabië.' Belachelijk! Het feit dat de sjeik de ontbijtzaal verkoos boven zijn eigen suite veroorzaakte al genoeg opschudding zonder al die flauwekul.

“U kunt kiezen uit twee dingen,” zei ze tegen de eerste sekretaris, die de moed nog niet had opgegeven. “Of ü vertelt de sjeik dat het onmogelijk is, of ik vertel hem hoogstpersoonlijk dat hij de boom in kan. Mijn dochters vriendin gaat niet in een harem! Punt uit!”

Zo, daar was niets tegen in te brengen. Met hevig sputerende maagsappen droop de eerste sekretaris af en wijdde zich aan zijn niet bepaald benijdenswaardige taak.

Ditmaal had de hele ontbijtzaal de woordenwisseling gehoord, daar zorgde Dolly's formidabele stemgeluid wel voor, en een

opgewonden geroezemoes brak los.

“Oooh,” jammerde Carrie. “Ook dat nog.” Ze kon wel door de grond zinken, nu tot overmaat van ramp alle ogen op haar gericht waren. Het kwam natuurlijk door die sjaal. Met haar hoofd in stof gewikkeld, leek ze wel een beetje op een haremvrouw. Het liefst wilde Carrie dat ze die ochtend helemaal niet uit haar slaapzak gekropen was. Dan lag ze nu met haar hoofd onder de dekens en wist niemand er iets van. Nu zou iedereen natuurlijk denken dat ze het expres deed. Dat ze voor de lol een sjaal om haar hoofd gewikkeld had. Lucy en Nicole wisselden een begrijpende blik. “Zou hij daarom soms hier zijn?” verwoordde Lucy hun beider gedachten.

“Vast,” dacht Nicole. “Hij zoekt nieuwe meisjes voor zijn harem.”

“Ach, houden jullie toch allebei je mond,” jammerde Carrie verbolgen. “Daarvoor hoeft hij niet helemaal hier te komen en... en...” Woest stond ze van tafel op en holde met brandende ogen de ontbijtzaal uit.

“Ai,” sprak Nicole schuldig. “Dat was onze schuld.”

Lucy knikte beschaamd. “En ze heeft nog gelijk ook. Voor een harem hoeft je niet helemaal naar Holland.”

Terwijl ze de kwestie nog wat verder bespraken, kwam een baardige man de zaal binnen, die rechtstreeks op Dolly afliep. “Zou ik u even onder vier ogen kunnen spreken, mevrouw Rozebottel?” sprak de man.

Fred, die met zijn rug naar de man toe zat, herkende de stem

meteen en hield zijn adem in.

“Jazeker,” antwoordde Dolly en ze stond op van tafel. Dolly verliet de eetzaal en gelijktijdig kwam de familie Dorenbos binnen, even later gevolgd door Muis. Ze schoven aan bij Lucy en Nicole.

Muis, die wist hoe het hoorde, stelde iedereen aan elkaar voor.

“Muis?” riep Patrick uit. “Heet jij echt Muis? Hoe kom je aan zo'n idiote naam?”

Het gezicht van Muis betrok.

“Patrick!” berispte zijn moeder hem.

“Het was een ongelukje,” mompelde Muis en ze wenste dat ze door de grond zou zakken, dat ze had gezegd dat ze Solange heette, dat ze in een pompoen veranderde of wat dan ook.

Lucy begon met smaak te vertellen over de muizenplaag ten tijde van Muis' geboorte. Hoe Dolly de muizen wilde uitroeien en hoe Fred, volkomen overstuurd van de muizenmoord, 'Muis' had gezegd tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand toen deze had gevraagd hoe zijn nieuwbakken dochter ging heten.

“Ik vind het best een leuke naam, hoor,” beweerde Olivier. “Hij is, hij is... anders.”

Als hij soms dacht dat dat hem een schouderklopje zou opleveren, had hij het goed mis. Muis voelde zich diep ellendig. Dat nu juist Patrick zo iets moest zeggen. Zie je nou wel dat ze een rare naam had. Zie je nou wel dat hij haar

helemaal niet leuk vond. Hoe was het toch mogelijk dat hij niet zag hoe aantrekkelijk ze was?

“Zeg,” Olivier stootte haar aan, zodat de thee bijna over haar schoot vloog, “wat zijn dat voor mensen?”

“Dat is een echte sjeik,” zei Muis, blij dat ze het niet langer over haar naam hadden.

En de hele familie keek belangstellend naar het oosterse gezelschap.

“Wat interessant,” vond mevrouw Dorenbos. “Over dat soort mensen lees je gewoonlijk alleen in de bladen.”

“Misschien komt hij geld investeren in Hollandse bedrijven,” opperde meneer Dorenbos. “Ik zou eens een praatje met hem kunnen maken. Eens zien of ik hem kan interesseren voor het mijne.”

Mevrouw Dorenbos keek hoofdschuddend naar haar man.

“Je bent nu op vakantie, schat,” zei ze. “Geniet maar eens van je rust.”

Patrick's belangstelling voor de sjeik taande echter al snel.

“Zullen we zo gaan volleyballen op het strand?” vroeg hij aan Olivier.

“Oh, leuk, volleyballen,” riep Muis uit, die alles wilde proberen om bij hem in de buurt te zijn. “Ik ben dol op volleyballen.”

“Tof!” zei Olivier. “Waarom doe je niet met ons m...”

“We kunnen Mike vragen of hij meedoet,” onderbrak Patrick hem snel, terwijl hij Olivier waarschuwende blikken toewierp. Olivier kreeg een kleur. Muis keek naar haar bord en Lucy

wisselde een blik met Nicole. Muis die van volleyballen hield?
Dat was wat nieuws!

Carrie, inmiddels uitgehuild, kwam binnen met verse kannen koffie en ging naast Lucy zitten.

“Ik weet niet wat jullie vanmiddag gaan doen,” zei ze. “Maar ik ga niet naar het strand. Ik mag van je moeder niet met mijn gezicht in de zon.”

De familie Dorenbos keek verwonderd naar Carries bizarre uitdossing.

“Ze heeft haar gezicht verbrand,” loog Lucy snel.

“Wat vervelend,” vond mevrouw Dorenbos.

“Als jij niet gaat, blijven wij ook hier, hè, Luus?” sprak Nicole solidair.

Lucy was het met haar eens.

Tien minuten later vertrok de familie Dorenbos.

Lucy hoorde nog net hoe meneer Dorenbos zijn zoon bestraffend toesprak: “Patrick, je gedraagt je schandalig. Zo hebben we je niet opgevoed. Waarom mag dat meisje in vredesnaam niet mee volleyballen?” Wat Patrick antwoordde, was niet te verstaan. Muis zat beteuterd naar haar snee geroosterd brood te kijken “Sinds wanneer hou jij van volleyballen?” wilde Lucy weten.

Muis schokschouderde, maar Lucy gaf het niet op.

“Ben je toevallig een beetje verkikkerd op die Patrick?” merkte ze fijntjes op.

Muis kreeg een hoogrode kleur en viel woedend uit: “Waar bemoei je je mee? Als ik wil volleyballen, dan moet ik dat

toch zeker zelf weten!”

“Nou, zeg,” vond Lucy beledigd. “Ik vroeg het alleen maar. En als ik jou was, zou ik maar wat anders gaan doen, want hij ziet je toch niet staan.”

Daar wist Muis zo gauw niets tegen in te brengen. Het was waar wat Lucy zei.

“Misschien kun je een liefdesdrank brouwen uit J.J.'s heksenboek,” flapte Nicole eruit en ze verslikte zich in haar thee toen Carrie haar een boze blik toewierp.

“Een liefdesdrank...” zei Muis langzaam. “Staat er echt een liefdesdrank in?”

Nicole knikte, maar Carrie viel woedend uit. “Doe niet zo idioot,” riep ze. “Die recepten zijn niet te vertrouwen. Moet je zien wat er met mijn gezicht is gebeurd? Ik wou dat ik dat rotboek nooit had gezien!”

Om onverklaarbare redenen kreeg Lucy een wee gevoel in haar maag. Het gevoel dat je hebt op de kermis, als je in het reuzenrad naar beneden gaat. Net alsof jij naar beneden gaat, terwijl je maag een stukje hoger blijft hangen en daarna met een plof op zijn plaats valt. Waarom maakte dat boek haar onrustig? Kwam het door die vreemde tocht of was het de ramp die zich had voltrokken op Carries gezicht?

Ik geloof dat je dat boek maar moet vergeten,” begon ze voorzichtig.

Maar Muis' gezicht had een gelukzalige uitdrukking aangenomen. Stel je toch eens voor dat het wel werkte. Dat Carries sproetensmeersel niet hielp, wilde nog niet zeggen dat

voor de liefdesdrank hetzelfde gold.

“Waar is dat boek?” vroeg Muis.

“In de prullenbak beneden,” antwoordde Lucy, schouderophalend omdat Muis niet wilde luisteren. “Je moet wel oppassen dat mam je niet ziet.”

“Laat dat maar aan mij over,” zei Muis en enthousiaster dan ze lange tijd geweest was, haastte ze zich de eetzaal uit.

HOOFDSTUK 8

“Heus, Dolly, het was een ongelukje.” Fred keek bepaald schuld bewust. Zijn nachtelijke escapade was niet zonder gevolgen gebleven. Nu had hij zomaar een gast op de vlucht gejaagd. “Ik begrijp echt niet waarom die man daar zo'n drukte over maakt,” vervolgde hij lichtelijk gepikeerd. “Ik kan het allemaal uitleggen. Als ik mijn verontschuldiging een aan ging bieden?” stelde hij voor.

Maar Dolly wuifde met haar hand. “Laat maar,” piepte ze. “Het is te laat. Hij is al weg.” Meer wist ze niet uit te brengen. Een lachbui maakte dat compleet onmogelijk.

Lucy, die met een dienblad vol vuile borden de eetzaal uit kwam lopen, keek verbaasd naar haar moeder. “Wat is er, mam?” vroeg ze.

Maar Dolly hing nog steeds krom van het lachen over de balie in de receptie en was de eerste paar minuten niet in staat Lucy's vraag te beantwoorden.

“Soms vraag ik me af of ze niet toch gelijk hebben,” hikte ze na een poosje, waarop Fred, die verontwaardigd naast haar stond, vragend opkeek.

“Wie hebben gelijk?” vroeg Lucy.

“De dorpingen,” proestte Dolly. “Af en toe lijkt het inderdaad wel alsof iedereen hier hoteldebotel is.” En opnieuw barstte Dolly in lachen uit, waarbij de tranen in haar ogen sprongen.

Lucy grinnikte als vanzelf mee. Zo zag ze haar moeder zelden of nooit.

“Maar wat is er dan gebeurd?” wilde Lucy weten.

“Je vader,” hikte Dolly. “Je vader is vannacht bij een wildvreemde vent in bed gestapt!”

Fred wilde opnieuw te berde brengen dat het een ongelukje was geweest, maar Dolly's lachsalvo overstemde alles.

“Stel je toch eens voor,” gierde ze. “Die arme man. Hij was helemaal overstuur en wilde direkt weg. Hij was aangevallen door een gek, zei hij. Een krankzinnige, die steeds maar Dolly tegen hem riep. Ik heb hem maar niet verteld dat het je vader was.”

“Tjonge!” riep Lucy uit. “Is het echt waar, pap?”

Moeder en dochter keken elkaar aan en begonnen toen gelijktijdig te gieren.

“Het is hier ook altijd wat,” verzuchtte Dolly toen ze een beetje was gekomen. “De een maakt heksenbrouwsels. De ander smeert brandnetels op haar gezicht. Een sjeik wil mijn personeel in een harem stoppen. Je vader stapt bij vreemde mensen in bed. Af en toe is het hier echt een gekkenhuis! Het is... het is gewoon...”

“Typisch Rozebottel,” vulde Lucy aan.

“Mmm,” bromde Dolly. “Ik vraag me af hoe dat toch komt.” Haar dochter, eigenwijs als altijd, had daarop wel een antwoord klaar. “Geschifte voorouders,” meende Lucy vol overtuiging. “Lucinda de heks. Overgrootvader Harold, die dacht dat hij een koe was en tante Emma met haar twintig

katten.”

Dolly trok voor zo'n bijdehand antwoord even haar wenkbrauwen op. “Werkelijk?” meende ze spottend. “Kan mijn slimme dochter mij dan misschien ook vertellen waarom onze gasten meestal net zo gek zijn?”

Lucy, die erbij stond als een toonbeeld van onschuld, hield haar gezicht in de plooi. “Misschien,” zei ze met een uitgestreken gezicht, “slapen die liever alleen!”

“Wat heeft u een interessante baan,” zei Nicole vleidend. “Het is vast heel moeilijk om voor een sjeik te werken.”

De eerste sekretaris, die in de tuin zijn maag tot bedaren liet komen na het niet zo prettige onderhoud met zijn sjeik, keek wantrouwig naar Nicole.

“Ik hoop dat u niet boos bent vanwege Carrie,” zei ze in gebrekkig Engels. “Dat soort dingen gaat hier nu eenmaal een beetje anders.” Nicole glimlachte onschuldig. In tegenstelling tot Carrie, die terstond de benen had genomen toen ze de eerste sekretaris in de tuin zag lopen, had Nicole van de gelegenheid geprofiteerd om een praatje met de man aan te knopen. Dit onder het motto: je weet maar nooit waar het goed voor is. Wie weet, leverde het zelfs waardevolle informatie op.

Lucy had zich uit nieuwsgierigheid bij hen gevoegd.

En Nicole, die meestal niet al te dapper was, wist inmiddels dat ze niet bang hoefde te zijn. Dit kleine, ronde mannetje was helemaal niet angstaanjagend. De sekretaris, vond ze, was een eitje en hartstikke gemakkelijk te paaien. Trouwens, dat

waren mensen die zichzelf belangrijk vonden meestal.

Op het gezicht van de eerste sekretaris was inmiddels een zelfingenomen lachje verschenen. “Ik doe erg belangrijk werk,” sprak hij zalvend. “Je moet er jaren voor studeren.” “Tjonge,” reageerde Nicole. “Wat knap van u. U bent vast de steun en toeverlaat van de sjeik. Hij zal u wel vaak in vertrouwen nemen?”

“Natuurlijk, natuurlijk,” pochte de sekretaris met zijn borst vooruit. “Ik ben altijd de eerste die hij in vertrouwen neemt.” Het leek alsof de kleine man na die woorden een paar centimeter groeide. Letterlijk, want hij had zijn duimen onder de oksels gestoken en wipte dikdoenerig van zijn hielen op zijn tenen.

Dat was zo'n potsierlijk gezicht dat Lucy stiekem grinnikte achter haar hand.

Het gezicht van Nicole kwam totaal niet uit de plooi. “U zult wel blij zijn met een beetje rust nu de sjeik hier vakantie houdt,” vervolgde ze bloedserieus.

“Vakantie?” riep de eerste sekretaris uit. “Dit is helemaal geen vakantie. Ik werk me suf. Bel die. Haal dat. Stuur een brief aan die. Ik wou dat ik wist waarom...”

De eerste sekretaris, zich ervan bewust dat hij zich bijna versprak, zweeg verward, maar Nicole haakte er direkt op in. “Dus hij is helemaal niet op vakantie,” glimlachte ze fijntjes. “Maar wat komt hij hier dan doen?”

De eerste sekretaris knipperde verschrikt met zijn ogen en gaf het eerste het beste antwoord dat hem voor de mond kwam.

“Dat is geheim!” sprak hij bars.

“Geheim?” deed Nicole onschuldig. “Oh, u bedoelt dat u het ook niet weet!”

“Natuurlijk weet ik het wel,” ontkende de kleine Arabier om zijn gezicht niet te verliezen. “Ik zeg het alleen niet. Dat zijn grote-mensenzaken, waar jullie helemaal niets mee te maken hebben. Zo, en nu moet ik er weer vandoor. De plicht roept. De sjeik heeft me nodig.” En met opgeheven hoofd liet hij de meisjes alleen.

Nicole gniffelde. “Hij leek net een ballonnetje dat is leeggelopen.”

Lucy stond te foeteren. “Bah. Nu weten we nog niets,” mopperde ze.

“Jawel,” zei Nicole. “We weten iets heel belangrijks, we weten nu dat de eerste sekretaris het ook niet weet, en dat is vreemd, vind je niet?”

Doelloos zwierven ze kletsend door de tuin. In de schaduw onder de kamers waar de sjeik logeerde, stond Carrie in gedachten omhoog te staren. “Wat zei hij?” vroeg ze.

“Hij weet het ook niet,” antwoordde Nicole.

“Weetje wat ik nou echt jammer vind,” begon Carrie, terwijl de ondeugende lichtjes in haar ogen aantoonde dat ze langzaam weer de oude werd. “Ik vind het echt jammer dat de boomhut weg is.”

Alle drie keken ze naar de plek waar dat voorjaar enkele bomen gekapt waren. Een daarvan was een knoestige, oude eik geweest. Kromgetrokken door weer en wind, met wijd

uitgespreide takken, waarin zich een boomhut had bevonden. Lucy knikte spijtig. “Het is pech,” beaamde ze. De boomhut, die Lucy en Mike eigenhandig in elkaar getimmerd hadden, zou een perfect uitzicht hebben geboden op de kamers van het gevolg van de sjeik. “We zouden zo naar binnen hebben kunnen kijken.”

Mistroostig keken de meisjes naar de open plek. Pa Rozebottel had er nieuwe boompjes geplant, maar in vergelijking met de hoge bomen eromheen zag dat er tamelijk triest uit.

“Misschien dat we een van de andere bomen kunnen proberen, daar verderop,” opperde Nicole voorzichtig. Maar terwijl ze dat zei, wist ze al dat het onmogelijk was.

Lucy mat de afstand met haar ogen en schudde haar hoofd. “Te ver,” oordeelde ze. “Bovendien zijn het geen echte klimbomen. Ze hebben geen stevige zijtakken zodat je je kunt afzetten. Via die gladde stammen kom je nooit naar boven. Carrie werd er een beetje melig van. “We kunnen ook een ladder tegen de muur zetten. Wat zullen ze opkijken als er plotseling een hoofd voor het raam verschijnt.”

We kunnen ook Nicole neerlaten vanuit een vliegtuigje,” haakte Lucy er meteen op in.

Boven hun hoofden ging er een raam open. Het baardige hoofd van een van de lijfwachten boog naar buiten. Vrijwel onmiddellijk verdween het hoofd weer en werd het gordijn met een ruk dichtgeschoven.

“Zie je wel dat ze iets in hun schild voeren,” meende Lucy.

“Mmm,” bromde Nicole. “Maar wat?”

HOOFDSTUK 9

“Misschien heeft hij een geheime ontmoeting met de minister-president,” opperde Carrie.

Ze slenterden met z'n drieën door het bos. Omdat ze niet naar het strand konden, had Lucy een boswandeling voorgesteld. De bomen boden voldoende schaduw om Carries gezicht uit de zon te houden en ze hadden Dora meegenomen, de stokoude golden retriever van de Rozebottels, die links en rechts snuffelend achter hen aan sjokte.

Carrie raakte langzaam op dreef en vergat zowaar even de bulten in haar gezicht, terwijl ze met verve haar verhaal vervolgde. “Zij hebben misschien spionnen van ons te pakken gekregen en wij spionnen van hen. Nu zoeken ze een afgelegen plek om te ruilen. Natuurlijk willen ze niet dat iemand daarachter komt in het landsbelang en zo.” Carrie vond die gedachte helemaal niet vergezocht. Iedereen wist toch dat het daar in het oosten stierf van de spionnen? Tenminste, zoiets had ze weleens gehoord, ook al wist ze er het fijne niet van.

“Spionnen,” zei Nicole sceptisch.

“Nou ja, misschien zijn die spionnen wat te veel van het goede,” krabbelde Carrie terug. “Dan moeten de sjeik en de minister-president misschien dringende staatszaken bespreken, waar niemand van mag weten.”

Lucy grinnikte zachtjes en zag al voor zich hoe de fraai uitgedoste sjeik en de keurige minister-president samen in een duinpan staatszaken zaten te bespreken, onder het genot van een kopje thee.

“Je slaat de plank helemaal mis,” meende ze zelfverzekerd. “Luister maar naar mijn idee,” en vol overtuiging ontvouwde Lucy een theorie die, zo mogelijk, nog ongelooflijker was. “Ik denk,” mijmerde ze, “dat er heel vroeger een schat is verstopt in de duinen. Toevallig kocht de sjeik laatst een antiek schilderij of... of... nee! Een antiek bureau met een geheime la en daarin vond hij de schatkaart, zodat hij precies weet waar hij zoeken moet. Daarom is hij natuurlijk hier!”

Waarschijnlijk was de wens de vader van de gedachte, maar toch glimlachte Lucy triomfantelijk en ze keek naar Nicole. “Nu jij, Nicole,” zei ze. “Wat denk jij dat hij komt doen?” Inderdaad had ook Nicole een heel eigen kijk op de zaak. “Ik,” antwoordde ze op zeer besliste toon, “denk dat hij op zoek is naar olie. Volgens mij zijn de oliebronnen in de woestijn bijna opgedroogd en heeft hij ontdekt dat er hier olie in de grond zit, vlak bij het strand. Nu gaat hij stiekem monsters nemen om te kijken of het waar is, zodat hij de grond kan kopen.”

Tevreden met haar eigen bijdrage knikte ze zelfverzekerd. Ook al was haar oplossing minstens zo fantastisch als die van de anderen.

Lucy glimlachte een tikje moedeloos. “Het ene idee is net zo goed als het andere,” vond ze en ze raapte een tak op. “Haal,

Dora!” riep ze en ze slingerde de tak het bos in.

Maar Dora vond zichzelf veel te oud voor dat jongehondengedoe en keek Lucy aan alsof ze wilde zeggen: 'haal zelf die tak maar. Ik heb daar geen zin in.'

Lucy zuchtte. “Wat ben jij nou voor een hond?” bromde ze. Langzaam slenterde ze met de anderen mee en trapte een steentje voor zich uit. Onder de hoge bomen was het heerlijk koel. Het rook er naar aarde en bladeren.

“Zeg,” zei Nicole plotseling, nadat ze eens wat beter om zich heen had gekeken, waar zijn we eigenlijk? Hier ben ik nog nooit geweest.”

Ook Carrie was zich opeens van haar omgeving bewust en keek vragend naar Lucy.

“We zijn vlak bij het smokkelaarsstrandje,” antwoordde Lucy. “Als we zo meteen linksaf slaan, krijg je een stil stukje duingebied en daarachter ligt een heel smal stukje strand waar nooit iemand komt.”

“Waarom niet?” vroeg Carrie meteen. “Dat is juist te gek. Net een privé-strand.”

“Oh, stel je er maar niet te veel van voor,” vond Lucy nuchter. “Het is een strand van niks. Bovendien moet je eerst kilometers dwars door het bos om er te komen. Wie heeft dat er nou voor over?”

“Ik heb het er wel voor over,” verkondigde Carrie enthousiast. “Dat is toch machtig, zo'n stuk strand waar haast niemand komt. We kunnen er onze geheime ontmoetingsplek van maken en een strandhut bouwen.”

Carrie zag het al helemaal zitten.

“Waarom noemen ze het ook al weer 'het smokkelaarsstrandje'?” vroeg Nicole, die die naam al eerder had gehoord.

“Vroeger werd er daar van alles gesmokkeld, omdat het zo afgelegen ligt,” wist Lucy. “Ze konden er ongezien uitvaren naar Engeland of naar Frankrijk.”

“Ja, dat is ook zo!” riep Nicole uit. “Nu weet ik het weer. Kun je je nog herinneren dat meester De Jong daar van die spannende verhalen over vertelde? In deze hele streek stierf het vroeger van de misdadigers. Smokkelaars, stropers en rovers.”

“En strandjutters,” vulde Lucy aan. “Als het stormde, stookten ze grote vuren op de strand. Dan leek het net het licht van een vuurtoren, zodat een schip in nood dacht dat daar de veilige haven was. Daarna liep zo'n schip dan aan de grond en verging met man en muis, zodat de strandjutters de kostbaarheden konden verzamelen, die aanspoelden op het strand.”

“Jottum!” onderbrak Carrie. “Dat is ook leuk. Wij kunnen er ook wel een keer een kampvuurtje maken. Net als de strandjutters.”

“Ja, maar niet als het stormt,” grinnikte Nicole. “Woonden er niet hele bendes hier in het bos?”

“Klopt,” antwoordde Lucy. “Toen wij het landhuis erfden, stonden er zelfs nog een paar huisjes, tenminste, dat beweerde mijn moeder, maar de meeste zijn nu wel

ingestort.”

“Tjonge,” vond Carrie, “wat spannend allemaal. Het zal wel een gevaarlijk stelletje zijn geweest.” En ze bekeek de bomen rondom haar opeens met extra veel aandacht, alsof ze konden vertellen wat er in hun schaduw allemaal was gebeurd. Dit deel van het bos was al heel oud. De bomen stonden op sommige plekken zo dicht op elkaar dat het er bijna donker was en sommige hadden stammen, zo dik, dat je ze, zelfs met z'n tweeën, niet kon omarmen. Door het dak van takken en bladeren viel hier en daar het zonlicht gefilterd op de varens en het struikgewas.

Nu ze het zo over rovers en smokkelaars hadden, kreeg de hele plek iets mysterieus. Zelfs voor Lucy, die deze omgeving als haar broekzak kende. Waarom, wist ze niet, maar opnieuw drong de gedachte aan het toverboek zich aan haar op. Ze kon zich herinneren hoe haar moeder eens had verteld hoe heksen soms een heksenkring hielden in het bos, waarbij ze elkaar lieten zien hoe goed ze konden toveren. Dat moesten wel griezelige bijeenkomsten zijn geweest.

Lucy dacht even bezorgd aan Muis, maar schudde toen woest haar hoofd, alsof ze de muizenissen wilde verjagen. Het was onzin om dat soort dingen te denken. Ze stelde zich aan. Er waren geen heksen in het bos. Er was niets engs aan dat boek. Het was gewoon een bundel papier met wat rare recepten. Wat kon dat nu voor kwaad? Als Muis een liefdesdrank wilde brouwen, was het juist wel grappig om te zien wat er gebeurde. Als er echt iets mis was, zouden de anderen zich er ook wel

zorgen over maken.

Lucy keek eens naar haar vriendinnen. Zo te zien, gingen zij nergens onder gebukt. De andere twee waren met hun hoofd nog duidelijk bij de smokkelaars. Nou dan! overtuigde ze zichzelf. Niets aan het handje. Lucy zette het heksenboek van zich af en luisterde naar wat Nicole te zeggen had.

“Eigenlijk is dat idee van die schat zo gek nog niet,” bracht deze naar voren. “Met al die dieven die hier vroeger leefden, kan er best ergens nog een schat verborgen zijn. De opbrengst van het smokkelen of een kist vol juwelen, die de strandjutters hadden verstoppt nadat ze een schip op de kust hadden laten lopen.”

Nicole rilde even van opwinding. Carrie had glinsterende ogen en zelfs Lucy kreeg een kleur.

“Laat dat stuk strand eens zien,” drong Carrie nieuwsgierig aan. “Ik ben daar nog nooit geweest. Jij, Nicole?”

Nicole schudde haar hoofd.

Vijf minuten later lieten ze het bos achter zich en stapten het zonlicht in.

Carrie trok de sjaal weer om haar hoofd en dwars door een verwilderd duingebied volgden de meisjes Lucy, die precies wist hoe ze moest lopen.

“Alsjeblieft,” zei Lucy even later. “Hier is het.”

Via een wirwar van duinpaden hadden ze een pad bereikt, dat naar het strand leidde. Vanaf een duintop keken ze neer op een heel smal strand, zo smal dat het bijna in zee verdween. Het werd niet netjes schoongehouden zoals het strand bij het

dorp. Overal lag rotzooi: wrakhout, zeewier, flessen en blikjes. Een enkele zeemeeuw scheerde over het water en liet een schelle kreet horen, die boven het geluid van de aanrollende golven uit klonk.

Nicole kneep haar ogen tot spleetjes tegen de felle zon, die weerkaatste op het water. “Hier is in geen tijden een mens geweest,” concludeerde ze.

Langzaam sjokten ze door het mulle zand naar beneden. “Hé,” riep Lucy opeens, “dat is niet waar. Kijk hier eens! Voetstappen.”

De andere twee bogen zich opgewonden naar het zand dat nog nat was van het water, dat zich niet zo lang geleden had teruggetrokken. Duidelijk waren voetstappen te zien.

Verscheidene voetstappen, en zo te zien van meerdere mensen, want ze waren niet allemaal even groot.

“Dat is raar,” vond Lucy peinzend. “Hier komt anders nooit iemand.”

Voorzichtig, om de afdrukken niet uit te wissen, volgden ze het spoor tot het in het droge zand van een duin verdween.

“Eigenaardig,” bromde Carrie. “iemand nam hetzelfde pad als wij, maar verliet het strand dwars over een duin. Wat een vreemde manier van doen.”

“Je mag niet eens over de duinen lopen,” vulde Nicole aan. “Dan breng je beschadigingen aan.”

Verwonderd keken de meisjes elkaar aan. Het was een raadsel.

“Die voetstappen zijn hooguit een paar uur geleden gemaakt,”

zei Lucy. “Het is nog maar net eb. Eerder kan niet, want toen stond hier nog water.”

“Oh, wat spannend,” zei Nicole met een kleur van opwinding. “Misschien is de sjeik hier wel geweest! Samen met zijn lijfwachten. Dat zou al die afdrukken verklaren.”

Lucy tuurde nadenkend naar de horizon. “Haast niemand kent dit stukje strand,” mompelde ze. “Alleen de mensen uit het dorp, maar die piekeren er niet over om hier helemaal heen te lopen. En mijn familie, niet te vergeten. Eens zien, Mike kan het niet geweest zijn, want die is aan het volleyballen. Muis ook niet. Zij brouwt een liefdesdrank. Mijn vader is een natuurliefhebber en zou nooit dwars over een duin lopen. Mijn moeder heeft het te druk en J.J. is niet uit zijn kelder weg te slaan. Blijft over...”

“De sjeik met zijn lijfwachten,” vulde Nicole triomfantelijk aan. “Dat zeg ik.”

“Nee, wacht eens even. Dat klopt niet,” temperde Carrie hun enthousiasme. “Hoe kan de sjeik nou van dit strandje weten?”

“Geen idee,” antwoordde Lucy. “Maar als hij er wel van afweet, wordt het allemaal een stuk interessanter. Dat zou betekenen dat hij speciaal voor dit strand hier naartoe gekomen is.”

Er viel een gespannen stilte na Lucy's woorden.

“Tjonge,” fluisterde Carrie toen. “Dan moet er wel iets bijzonders mee zijn. Anders reis je geen duizenden kilometers om hier te komen.”

“Laten we het strand afzoeken,” riep Lucy enthousiast.

“Misschien vinden we wel een spoor. Iets wat ons verder helpt.”

“Zoals een leeg gat in de grond waar een schat in gezeten heeft,” grinnikte Nicole sarcastisch.

Als een stel volwaardige speurders zocht het drietal het strand af.

Dora had zich amechtig hijgend op het zand uitgestrekt en volgde alles met een verwonderd scheef gehouden kop. Turend naar de grond en rommelend tussen wrakhout waren de meisjes op zoek naar aanwijzingen. Erg veel succes hadden ze echter niet.

“In de film vindt iedereen altijd wat. Sigarettenpeuken, knopen, luciferdoosjes met de naam van een restaurant,” bromde Carrie tegen Nicole. “Ik zie helemaal niks. Jij?”

“Ik ook niet,” zuchtte Nicole.

“Laten we kijken of er achter dat duin iets te vinden is,” stelde Lucy voor. Met een omweggetje, en dus niet dwars over het duin, bereikten ze de achterkant, maar daar was net zomin iets te vinden als op het strand. Er was alleen maar zand en helmgras en verder niks.

“Hier schieten we niet erg veel mee op,” vond Carrie. “Wat doen we nu?”

“Weet je wat?” Lucy kreeg een goed idee. “Waarom gaan we morgen niet terug, maar dan een paar uur vroeger. Misschien zijn zij er dan ook en kunnen we zien wat ze doen.”

“Goed idee,” vonden de andere twee.

“En nu heb ik een nog veel beter idee,” zei Carrie. “Laten we

teruggaan. Ik sterf van de dorst.”

HOOFDSTUK 10

Muis was in de zevende hemel en neuriede wat voor zich heen. Een liefdesdrank maken was zo romantisch! Dit leek niet op Carries sproetenmengsel, hield ze zichzelf voor. In de liefdesdrank zaten honing en rozeblaadjes, kaneel en fijngestampde kruidnagelen. Het rook verrukkelijk en je had er maar een klein beetje van nodig, zodat je het gemakkelijk door de jus d'orange kon mengen. De liefdesdrank had een zachte caramelkleur. Was het dikker geweest, dan had het caramelvla kunnen zijn, Muis' favoriete toetje. Ook dat zag ze als een goed teken.

Bonk, bonk! Er werd luidruchtig op de badkamerdeur gebonkt.

“Lukt het?” riep Lucy, die haar angst omtrent het toverboek had overwonnen. Ze had net met Carrie en Nicole een hele fles cola soldaat gemaakt en aangezien het nog geen etenstijd was, hadden ze nog een paar uur vrij.

Uit ervaring wist Lucy dat ze uit haar moeders vaarwater moesten blijven. Ook al waren ze 's middags vrij, als Dolly zag dat de meisjes maar een beetje rond het huis hingen, wist ze altijd wel een vervelend karweitje te verzinnen, dat dringend gedaan moest worden, aangezien 'ze toch niets te doen hadden'.

“Ik weet niet waar je het over hebt,” riep Muis terug. “Ga weg!”

Maar Lucy liet zich niet zo gemakkelijk verjagen. “Ik wil weten hoe het met de liefdesdrank gaat,” zei ze expres hard.

“Ssst,” siste Muis geschrokken en ze trok geërgerd de deur open. “Moet je dat door het hele hotel schreeuwen? Schiet op, kom er dan maar in.” Met een klap sloot Muis de deur achter Lucy, Carrie en Nicole en ze deed opnieuw de knip erop.

“Oh,” zuchtte Nicole, “dit ziet er heel anders uit. Is het al klaar?”

“Bijna,” zei Muis onwillig. “Ik moet er alleen nog een toverspreuk bij uitspreken.” Nicole begon te proesten.

“Waag het niet te lachen!” riep Muis. “Zo staat het in het boek.”

“Natuurlijk,” zei Lucy spottend. “Ga gerust je gang.” “Niet met jullie erbij,” kaatste Muis terug. “Ah, toe nou, Muis,” drong Nicole aan. “We zullen niet lachen, heus.”

Muis twijfelde. Maar het zag er niet naar uit dat ze snel van dat stelletje lastposten af zou komen. “Beloven jullie het?”

“We beloven het,” zeiden ze alle drie grif.

“Nou, goed dan,” gaf Muis toe en met het boek in de hand ging ze boven het drankje staan. De toverspreuk zou de puntjes op de i zetten. Muis was er inmiddels van overtuigd geraakt dat ze magische krachten bezat. Ze was tenslotte verre familie van Lucinda.

“Hallemini, Hallemano. Karbonkel, ranonkel, ratteklap,” dreunde Muis.

Nicole kneep hard in haar neus om niet in lachen uit te

barsten. Lucy voelde even een kriebel op haar rug, maar vermande zich en Carrie wist niet wat ze ervan moest denken. Zij had inmiddels een grondige afkeer van het boek zodat Muis' inspanningen niet direkt op haar lachspieren werkten. "Doremus, allegemo." Muis ging geheel op in haar spreuken en maakte zich, heftig gebarend, op om de laatste woorden uit te spreken: "Dierie, durrie, dorie. Ploef!"

Achter Muis was Nicole rood aangelopen, maar toen Muis de laatste toverspreuken had gezegd, kon ze zich niet meer inhouden en ze gilde van het lachen.

Het klonk zo aanstekelijk dat ook Lucy en Carrie moesten grinniken.

"Ophouden!" stampvoette Muis. "Jullie hadden het beloofd."

"Ja, maar het was zo grappig," kreunde Nicole en ze hield haar buik vast. "Je had jezelf eens moeten zien."

Muis zag de mop er niet van in en was des duivels. "Hoepel nou maar op!" riep ze boos.

"Hoezo?" vroeg Lucy. "Gaan we het nu niet uitproberen?"

"We' doen helemaal niks!" Muis was in alle staten. "Als ik het uit ga proberen en ik zeg als, dan doe ik dat alleen. Daar heb ik jullie niet bij nodig."

"Ja, maar wij willen zo graag kijken," zeurde Lucy drammerig. "Eruit!" gilde Muis en ze was zo woedend dat het drietal inderdaad de biezen pakte.

Een halfuurtje later keek Muis voorzichtig of de kust veilig was. Gelukkig, Lucy en haar vriendinnen waren opgehoepeld en ook haar moeder was nergens te bekennen. Zo nonchalant

mogelijk slenterde Muis naar boven. Haar hand stak in de rechterzak van haar roze bermuda. Zo viel het niet op dat die broekzak nog meer bevatte. Een parfumsflesje gevuld met liefdesdrank bijvoorbeeld. Muis voelde zich geweldig. Ze wist gewoon dat het zou werken. Oh, dit was zo opwindend! Ze zag het al helemaal voor zich. Als Patrick een slok had genomen, zou een vlammeende hartstocht door hem heen trekken. En daarna zag hij HAAR. In haar roze bermuda met het kanten bloesje. En vol bewondering zou hij haar in de ogen kijken. Daarna zou hij haar hand kussen en... “Hé, kijk uit waar je loopt!”

Muis was zo in gedachten verzonken dat ze pardoes tegen de persoon botste van wie ze zo was vervuld.

“Oh, sorry,” zei Muis, terwijl ze koket met haar wimpers fladderde. “Ik zag je helemaal niet. Zoek je soms iets?”

“Ja,” zei Patrick, terwijl hij, verschrikt door de zwoele blik van Muis, een paar passen achteruitging. “Ik vroeg me af of we ook wat te drinken konden krijgen.”

“Maar natuurlijk!” lispelde Muis verheugd. “Laat dat maar aan mij over.”

Inderdaad. Dat kon hij wel aan haar overlaten. Muis kon wel juichen van plezier. Wat een mazzel. Het was een peuleschil om de liefdesdrank in zijn glas te gieten, overgoten met jus d'orange.

“Tussen twee haakjes,” zei Patrick, die zo snel mogelijk van haar af wilde komen. “Olivier en Mike willen ook wel wat.”

“Komt voor elkaar,” lachte Muis, terwijl ze zwierig op weg ging

om de bestelling uit te voeren.

Op het terras achter het huis veegde Patrick zich het zweet van zijn voorhoofd. “Doet die zus van jou altijd zo idioot?” vroeg hij aan Mike.

“Welke bedoel je?” grijnsde de aangesprokene.

“Die met die gekke naam,” antwoordde Patrick. “Muis.”

“Oh ja, altijd,” vond Mike nonchalant. “Muis denkt dat ze een prinsesje is. Wij zijn allemaal te min voor haar. Laat Hare Koninklijke Hoogheid maar links liggen. Ze is gek.”

Maar dat was niet helemaal wat Patrick bedoelde. Een bezorgde rimpel verscheen op zijn voorhoofd. “Ze deed anders poeslief,” vond hij. “En vanmorgen wilde ze zelfs mee volleyballen, maar dat ging mooi niet door, hè, Olivier?”

“Nee,” zei Olivier, “en dat was anders helemaal niet aardig. Waarom mocht ze eigenlijk niet meedoen?”

“Muis en volleyballen?” onderbrak Mike hem verwonderd.

“Zou ze zich niet helemaal goed voelen?”

Carrie, die een eindje verderop in de schaduw een tijdschrift doorbladerde, verbeet een glimlach en keek op toen Lucy en Nicole samen met het echtpaar Dorenbos aan kwamen lopen.

“Hebben jullie je een beetje vermaakt?” vroeg meneer Dorenbos aan de jongens.

“En of!” lachte Olivier.

“We hebben gewonnen,” voegde Patrick eraan toe.

Op dat moment kwam Muis met de drankjes aanlopen.

“Oh,” kirde ze gemaakt. “Nu heb ik er toch nog te weinig.”

Met een triomfantelijk gebaar plaatste ze zorgvuldig de drie

glazen voor Mike, Olivier en Patrick.

Carrie, die het beste uitzicht had, ging oplettend rechtop zitten. Ze begreep direkt wat er stond te gebeuren. Heftig gebarend probeerde ze Lucy's aandacht te trekken.

Lucy trok vragend haar wenkbrauwen op.

De glazen, wees Carrie nadrukkelijk.

Lucy en Nicole begrepen er nog steeds niets van, zodat Carrie met veel omhaal een liefdestafereeltje uitbeelde, wanhopig haar handen tegen haar hart drukte en opnieuw naar de glazen wees.

Oh! deed toen Lucy's mond. Ze begreep het.

Olivier daarentegen, begreep er geen snars van. Zijn hoofd ging van Lucy naar Carrie en van Carrie weer naar Lucy. Het was net alsof hij een pingpongwedstrijd volgde. Maar dan een pingpongwedstrijd met onvoorziene gevolgen, want Olivier zou Olivier niet zijn als hij dat wist te volbrengen zonder iets om te gooien. Met een onhandige ruk keerde hij zich opnieuw naar Lucy, die nu achter hem stond, en terwijl hij zich omdraaide, zwiepte hij zijn eigen glas van tafel.

Lucy en mevrouw Dorenbos konden nog net op tijd wegspringen. Het glas viel kapot en de frisdrank stroomde over de tegels. Maar dat was het ergste niet.

Het was Patrick, die vervolgens nietsvermoedend de boel in het honderd stuurde. Natuurlijk moest hij hartelijk om Olivier lachen, maar deze keer liet hij zich eens van zijn beste kant zien en hij schoof zijn eigen glas naar zijn vriend. "Hier," lachte hij. "Neem het mijne maar."

Olivier glimlachte verontschuldigend en pakte het glas aan. Muis slaakte een verstikte kreet, maar dat mocht niet baten. Voordat ze ook maar iets kon doen, zette Olivier het verkeerde glas aan zijn mond en dronk dorstig.

Temidden van het gelach en de verschrikte uitroepen van mevrouw Dorenbos viel het niet op hoe Lucy, Carrie en Nicole met open mond toekeken.

Muis, die haar hele plan in duigen zag vallen, trok wit weg van schrik. Ze was eenvoudig versteend van afgrijzen. Dit kon toch niet waar zijn? Het was net alsof ze keek naar een film die vertraagd werd afgespeeld: Olivier die het glas pakte. Olivier die het glas aan zijn mond zette. Olivier die haar liefdesdrank dronk. De liefdesdrank die voor Patrick bedoeld was!

“Raar smaakje,” vond Olivier, terwijl hij zijn mond afveegde. Muis ontwaakte met een schok uit haar verdoving en stond hem aan te staren alsof er plotseling radijsjes uit zijn oren groeiden.

Prettig verrast door haar starende blik, keek Olivier schaapachtig terug en in de veronderstelling dat hij haar beledigde, voegde hij er snel aan toe: “Maar wel lekker.” Muis voelde zich draaierig en zakte op een stoel neer. Ze kon maar nauwelijks geloven dat het echt gebeurd was. Dat de verkeerde jongen de drank naar binnen had geklokt. Olivier, die haar belangstelling verkeerd uitlegde, lachte blij. “Wat heb je een leuke blouse aan,” zei hij, plotseling verlegen, terwijl een hoogrode kleur zich tot in zijn haarwortels verspreidde.

Muis wist geen woord uit te brengen.

De meeste omstanders snaptten niets van dit alles. Mike keek geërgerd naar Muis. Wat stelde ze zich weer aan. Patrick blikte verwonderd naar Olivier. Wat had die nou opeens? Het echtpaar Dorenbos vroeg om een natte dweil en Lucy, Carrie en Nicole leken nog het meest op een stel samenzweerders, zoals ze daar alles in zich op stonden te nemen.

Het was maar goed dat Dolly bedrijvig aan kwam lopen. “De bar is open,” berichtte ze het echtpaar Dorenbos en met een blik op de gevallen jus d'orange werd Muis bevolen de boel op te ruimen. “Zorg ervoor dat je al het glas opveegt,” commandeerde Dolly. “Straks trapt er nog iemand in.” Muis knikte ongelukkig.

“Zullen wij morgen samen gaan volleyballen?” vroeg Olivier, terwijl hij haar staande hield.

“Ik eh... moet het glas opruimen,” mompelde Muis verward en ze rende achter haar moeder aan.

“Wat een enige jongen,” vond Dolly. “Hij doet me aan je vader denken toen die nog jong was. Zo verlegen en onbeholpen. Een en al armen en benen. Is het geen schatje?” “Nee!” zei Muis boos. Wat kon er in vredesnaam leuk zijn aan zo'n onhandig geval?

“Maar waarom niet?” vroeg Dolly verwonderd. “Hij vindt jou erg aardig. Volgens mij is hij zelfs een beetje verliefd op je!” en ze glimlachte vertederd naar haar dochter.

Muis verschoot. “Niet waar!” riep ze geschrokken.

“Reken maar van wel!” verzekerde Dolly haar. “Hij ziet eruit als een ziek schaap. Mannen zien er altijd wat schaapachtig uit als ze verliefd zijn. Geen idee hoe dat komt. Ik zag het direkt de eerste dag al, toen de hele familie bij de balie stond.”

Muis keek verbaasd op. Dat kon helemaal niet. Toen had hij immers nog niet van de liefdesdrank gedronken! Ach, wat wist haar moeder er ook van?

“Muis! Muis, wacht even! Je hebt nog niet gezegd of je meedoet!” Olivier kwam hen hollend achterna en Muis kreunde. Vlug schoot ze de hal in, maar Olivier was net even sneller en sneed haar de pas af.

“Ik heb nu echt geen tijd,” probeerde Muis van hem af te komen.

“Als je geen zin hebt in volleyballen, kunnen we ook wat anders gaan doen,” pleitte Olivier.

Muis keek voor hulp naar haar moeder, maar die was inmiddels in haar kantoor verdwenen. Voor het eerst was Muis blij dat Lucy hen was gevolgd. “Misschien wil Lucy wel met je volleyballen,” opperde ze wanhopig.

“Ik?” riep Lucy uit. “Nee, hoor, ik heb al wat anders afgesproken.” Ze bleef ijskoud onder de woedende blik van Muis en dacht aan de sjeik en het smokkelaarsstrandje.

“Nou, ik zal er nog eens over denken,” zuchtte Muis, in de hoop op die manier van hem af te komen.

“Tof!” riep Olivier blij en hij keek haar met grote, trouwe hondeogen aan, die straalden van bewondering.

Nu hij haar niet langer de pas afsneed, wist Muis naar de

keuken te ontsnappen.

“Afgesproken!” riep Olivier nog eens tegen haar rug, terwijl hij onhandig struikelend naar de voordeur liep. Zijn ogen waren nog steeds in opperste aanbidding op de verdwijnende Muis gericht.

“Is ze niet geweldig?” zuchtte hij en hij opende de deur. Opnieuw leek het alsof pech de jongen achtervolgde. Het was namelijk niet de voordeur die hij opende, maar de deur naar de bergkast. Lucy hield haar adem in en ja, hoor, wat ze al had voorzien, gebeurde.

Plompverloren stapte Olivier de bergkast binnen zodat, met luid geraas, een lawine van tenniserackets, ballen en hockeysticks op zijn arme hoofd neerdaalde.

Lucy barstte in lachen uit. Het was heus zielig, maar ze kon het gewoon niet helpen. Het was zo'n komisch gezicht dat je wel móest lachen. Lucy lachte en lachte.

Ze lachte nog steeds toen er zomaar uit het niets een ijskoude windvlaag de hal in woei. Daarvan verkilde ze op slag.

Letterlijk. En de grijs bevroor rond haar mond.

Met een enorme klap blies de wind de voordeur dicht. De knal dreunde door het hele hotel. Zelfs het serviesgoed in de keuken begon te rammelen en Lucy maakte een sprongetje van schrik. Al haar haren gingen recht overeind staan. Het koude zweet stond op haar rug en het scheelde niet veel of ze had gegild.

HOOFDSTUK 11

Lucy sliep die nacht heel onrustig. Ze droomde dat Lucinda de heks achter haar aan zat. Waar ze was, wist ze niet, want een klamme, dichte mist hing om haar heen en verkilde haar tot op het bot. Af en toe doken gestalten op uit de mist. Ze zag Carrie. Zonder bulten en zonder sproeten. “Tocht het hier?” vroeg Carrie. “Of ligt het aan mij?”

“We moeten hier weg!” wilde Lucy roepen, maar de mist dempte haar stem, zodat ze hem zelf nauwelijks kon horen. Toen was Carrie verdwenen en verscheen Muis.

Muis was aan het volleyballen. “Vang!” riep Muis en ze wierp de bal naar Lucy toe. Lucy wilde haar armen strekken, maar toen begon het achter haar ontzettend te waaien. Ze voelde de wind rukken aan haar armen, haar kleren en haar haren. Mistflarden wikkelden zich in een draaikolk om haar heen en temidden van al dat geweld klonk een akelige lach.

“Wie ben jij?” gilte Lucy. “Laat me met rust!”

“Je weet best wie ik ben,” galmde de stem. “Ik ben Lucinda, de heks Lucinda, en ik lust je rauw. Geef mijn boek terug. Geef het terug of ik blaas je de lucht in.”

Nu kon Lucy zich niet meer bewegen. Ze worstelde en worstelde, maar de mist werd dikker en dikker. Het leek wel lijm. Ze kreeg het zo benauwd dat ze bijna geen adem meer kon halen... en toen werd ze wakker.

Door haar gewoel had de slaapzak zich als een cocon om haar

heen gewikkeld. Rillend en bezweet bevrijdde ze zich. Haar keel was zo droog dat hij aanvoelde als schuurpapier. Hijgend ging Lucy overeind zitten en ze kneep eens stevig in haar arm om zich ervan te overtuigen dat ze wakker was. Toen slaakte ze een lange, trillende zucht en pakte het glas water dat naast het bed stond.

De nachtmerrie was zo echt geweest dat ze maar moeilijk tot rust kon komen. Misschien was het wel een voorteken, bedacht ze angstig. Ze zeiden weleens dat dromen de toekomst voorspelden en de aandrang om een van de anderen te wekken was groot. Ze moest zichzelf streng toespreken om er niet aan toe te geven.

“Het was maar een droom,” zei ze hardop en ze ademde drie keer in en uit om het hevige bonken van haar hart te stoppen. Dat hielp en Lucy ging weer liggen. Voorzichtig sloot ze haar ogen. Morgen, besloot ze. Morgen zou ze het met Carrie en Nicole bespreken. Dat was vroeg genoeg om te besluiten wat ze moesten doen.

Maar de volgende morgen stond Lucy's hoofd helemaal niet naar spokende heksen. Het daglicht verjoeg de angst. Ze had het hartstikke druk en bovendien was er natuurlijk de sjeik, zodat het al tegen de middag liep toen Lucy opnieuw aan haar nachtmerrie herinnerd werd.

Duwend tegen een karretje met vuil beddegoed, passeerde ze Nicole in de gang. “En?” vroeg Lucy.

“Vergeet het maar!” zei Nicole. “Ze zijn er nog steeds. Ze gaan helemaal niet naar het smokkelaarsstrandje.”

“Jandorie!” stampvoette Lucy. “Waarom nou niet?” Ze haatte het wanneer haar goede ideeetjes niet uitkwamen.

Nicole fronste nadenkend haar voorhoofd. “Het lijkt wel alsof ze ergens op wachten,” mompelde ze langzaam. “Is het jou ook opgevallen dat ze eigenlijk helemaal niets doen? Ze zitten op hun kamers, ze wandelen een beetje rond het hotel en dat is het.”

“Maar waarop wachten ze dan? Tot het sneeuwt in augustus!” vroeg Lucy schamper.

..Wisten we het maar!” zuchtte Nicole.

Op dat moment kwam Muis in snel tempo de gang door lopen. “Laat me met rust!” riep ze tegen Olivier, die als een trouwe hond achter haar aanrende.

“Wacht nou even!” hijgde Olivier en hij kwam met zo'n vaart de hoek om dat hij Lucy en het karretje vol beddegoed compleet omverliep.

Lucy, het beddegoed en Olivier belandden languit op de grond.

“So...sorry,” stamelde Olivier met een kop als een boei. “Ik wilde...”

“Ja, ja,” onderbrak Lucy. “We weten wel wat jij wilde. Wat zie je toch in Muis?”

Door die opmerking werd Olivier zo mogelijk nog roder. “Ik weet het ook niet goed,” stotterde hij. “Het kwam zomaar ineens over me.”

Lucy en Nicole keken elkaar aan en alsof die arme Olivier het al niet moeilijk genoeg had, draafde Patrick op dat moment

de gang door, onderwijl zingend: “Ollie is op Muihuis, Ollie is op Muihuis.” Zelf vond hij het kennelijk nogal grappig, want hij moest hard lachen.

Olivier kon het niet bijzonder waarderen en keek kwaad naar zijn beste vriend.

“Kom,” zei Patrick en hij sjoerde Olivier omhoog. “We gaan wat leuks doen. Vrienden van Mike gaan zeilen en wij mogen mee. Laat haar nou maar met rust.”

Voorzichtig stak Muis daarop haar neus om de hoek. Ze keek smachtend naar de vertrekkende Patrick.

“Ze zijn weg, hoor,” zei Lucy. “Je kunt wel weer tevoorschijn komen.”

Muis zag eruit alsof ze haar laatste oortje had versnoept. Een toonbeeld van ellende.

“Kun je de toverdrank niet ongedaan maken?” vroeg Nicole, die toch een beetje medelijden met haar had.

“Hoe dan?” kreunde Muis.

“Staat er geen formule in dat boek waardoor je de betovering verbreekt?” opperde Nicole.

Daar had Muis nog niet aan gedacht. “Geen flauw idee,” mompelde ze en haar gezicht klaarde op. “Wie weet, heb je gelijk!”

Lucy wilde wat zeggen. Ze wilde er iets tegen inbrengen. Een waarschuwing of zo. Maar ze wist niet wat. Het was trouwens zeer de vraag of Muis naar haar zou luisteren. Zelfs van Carrie en Nicole was ze niet zeker. Ze vroeg zich af of ze haar zouden uitlachen als ze vertelde over de windvlagen en haar

vermoedens daaromtrent. Zouden ze haar geloven of zouden ze het afdoen als sprookjes of nachtmerries?

Lucy beet nerveus op haar lip. Zelf was ze ervan overtuigd dat ze gelijk had. De nachtmerrie van gisteravond stond haar weer helder voor de geest. Dat was inderdaad een droom geweest, maar die enorme windhoos in de hal was dat niet!

“Kom,” zei Lucy dan ook tegen Nicole. “Laten we dit snel afmaken en Carrie zoeken. Ik moet jullie wat vertellen.”

Carrie vonden ze in de keuken. Daar leerde Cobra Mohammed de edele kunst van het appeltaart bakken.

“Nee, nee,” zei Cobra, “je moet het deeg kneden. Kijk zo,” en ze deed het hem voor.

“Aaah,” brulde Mohammed en hij lachte al zijn tanden bloot. Carrie grijnsde naar haar vriendinnen. Cobra was wel over de schrik heen. Mohammed en zij waren de beste maatjes geworden, ook al spraken ze geen woord in eikaars taal. Een rare combinatie was het wel: de spichtige Cobra die moederde over de kolossale Mohammed.

Lucy wenkte dringend en Carrie verliet de appeltaart-in wording.

“Zeg, moeten we de sjeik niet bespieden?” vroeg Carrie toen Lucy hen naar het grasveldje achter de schuur loodste.

“Ze gaan niet naar het smokkelaarsstrandje,” zette Nicole meteen een domper op Carries enthousiasme.

“Oh,” zei de laatste teleurgesteld. “Maar wat is er dan zo dringend?”

Twee vragende gezichten waren gericht op Lucy, die in

kleermakerszit op het gras was gezakt.

“We moeten het over Lucinda's heksenboek hebben,” sprak Lucy ernstig. “Er is iets niet in de haak met dat boek.”

“Dat hoeft je mij niet te vertellen,” vond Carrie droog en ze streek even over haar gezicht, dat er nog altijd uitzag als een krentenbol.

“Nee, nee,” reageerde Lucy ongeduldig. “Zo bedoel ik het niet. Wat ik bedoel, is dit: sinds J.J. dat boek gevonden heeft, gebeuren er rare dingen,” en terwijl ze haar stem liet dalen, vertelde ze over de vreemde windvlagen en de nachtmerrie. “Bedoel je...? Wat bedoel je eigenlijk?” vroeg Nicole ongerust.

“Ja,” viel Carrie in. “Kan het niet gewoon toeval zijn?” Lucy schudde resoluut haar hoofd. “Het is mij een beetje al te toevallig,” meende ze. “Weet je wat ik denk? Ik denk dat het Lucinda is. Ik denk dat ze boos is dat wij haar boek gebruiken en dat ze komt spoken om ons te straffen.” Lucy zweeg abrupt, nu ze haar ergste vermoedens had uitgesproken.

“Ja, maar dat kan toch niet? Spoken bestaan niet,” weerlegde Nicole, maar haar stem klonk kleintjes.

“Tocht in de kelder kan ook niet,” vond Lucy. “Net zomin als tocht op een windstille avond.”

Carrie beet weifelend op haar lip.

“Geef nou maar toe dat ik gelijk heb,” overreedde Lucy haar. “Je hebt het toch zeker zelf gevoeld? Wat kan het anders zijn dan Lucinda?”

Lucy's woorden herinnerden Carrie aan dat akelige gevoel, het gevoel alsof koude vingers haar ruggegraat beroerden. De kleur trok weg uit haar gezicht.

“Hè bah, hou op!” riep Nicole uit. “Je maakt me bang met je spookverhalen.”

Maar dat kon Lucy niets schelen. Ze werd er zelf ook schichtig van. Dieven vangen of een sjeik bespioneren, daar draaide ze haar hand niet voor om. Maar spoken en heksen waren iets heel anders. Ze joegen haar angst aan en niet zo'n beetje ook!

“Hoe zit het eigenlijk met Dora?” Carrie werd opeens getroffen door een geheel nieuwe gedachte.

“Dora?” vroeg Lucy verbaasd. “Wat heeft Dora hiermee te maken?”

“Nou ja,” merkte Carrie weifelend op. “Ik dacht opeens, Dora en tocht. Als we het eens testten?”

Dat waren raadselachtige woorden, maar de andere twee begrepen het meteen. Het toeval wilde dat de oude hond dol was op tochtige plekjes, waardoor ze om de haverklap verkouden raakte en iedereen onder niesde. Het liefst lag ze bij tochtige deuren en kieren zodat iedereen die niet goed uit zijn doppen keek, zijn nek over haar brak.

“Je bedoelt dat we kunnen kijken of ze nog steeds dol is op tochtige plekjes en hoe ze op zo'n windvlaag reageert?” vroeg Lucy.

“Precies!” bevestigde Carrie. “Dat zou een soort bewijs zijn, denk je niet?”

“Wie weet,” knikte Nicole. “Zo zouden we te weten kunnen

komen of het alleen de wind is of de wraak van Lucinda. Oh nee!” schrok Nicole opeens. “Muis is opnieuw met het toverboek bezig. Zou ze gevaar lopen?”

Lucy wist het niet. Ze wist alleen dat het knap griezelig was en dat er wat gedaan moest worden. “We kunnen haar het beste even waarschuwen,” opperde ze. Al betwijfelde ze opnieuw dat Muis zou luisteren. Af en toe was haar zus zo koppig als een ezel.

“Het liefst zou ik dat ellendige boek begraven,” zuchtte Carrie.

“Nou, waarom doen we dat dan niet?” stelde Lucy voor. ..Als Lucinda ziet dat het diep in de aarde is gestopt, houdt ze misschien wel op.”

“Ja,” beaamde Nicole. “En nu moeten we het snel aan Muis vertellen. Ze moet onmiddellijk ophouden. Straks verandert Olivier nog in een kikker of neemt Lucinda haar te pakken.” Ze rilde.

Maar Muis was nergens te bekennen. Ze keken in de tuin, op het terras, in het souterrain. Helaas, geen Muis, en ook het boek was verdwenen. Dora vonden ze in de achtertuin waar ze, in de schaduw van een boom, een uiltje knapte.

Verstoord opende Dora een lodderig oog toen het drietal zich om haar heen verzamelde.

“Die maakt zich nergens druk om,” vond Carrie lachend, terwijl ze de hond over haar dikke vacht streelde.

Dora slaakte een diepe zucht als wilde ze zeggen: laat me met rust, je ziet toch dat ik slaap? Maar dat kon ze wel schudden.

Lucy kneep in haar neus en trok een vies gezicht. “Ze stinkt!” grilde ze. “Moet je ruiken,” en ze wierp een kritische blik op de hond. “Het wordt weleens tijd voor een bad.”

Dora, die het woord 'bad' had leren vrezen, spitste haar oren en kwam voor zo'n oud beestje opmerkelijk snel overeind.

“Hé!” riep Nicole. “Ze gaat ervandoor. Hou haar vast!”

Daarvoor waren ze net te laat. Dora spurtte ervandoor alsof de duivel haar op de hielen zat.

Gillend en schreeuwend holden de meisjes door de tuin, achter de hond aan die, met de moed der wanhoop, alle kanten op rende.

“Ik heb haar!” gilte Carrie en ze nam een snoekduik. “Au!”

Met een bons belandde ze op het gras waar Dora zich een seconde tevoren nog had bevonden.

“Kom hier!” schreeuwde Lucy.

Mooi niet, dacht Dora.

“Jaag haar deze kant op,” tetterde Nicole, die wijdbeens voor een bloembed stond. Maar ook die manoeuvre had geen resultaat. Als je tenminste niet meerekende dat Nicole pardoes achteroverviel en daarbij minstens drie geraniums verpletterde.

Dolly kwam verstoord op het lawaai af. “Wat is dat voor een herrie? Wees eens een beetje rustig, jullie. Onze oosterse gasten houden een middagslaapje, dus hou je een beetje in.”

“We wilden alleen maar Dora in bad stoppen,” merkte Lucy verongelijkt op.

“Dat is prima,” vond Dolly. “Maar doe het dan zachtjes.”

Het had heel wat voeten in de aarde voordat ze Dora eindelijk in een teil kregen. Een worsteling waarbij ze alle drie druipnat werden, want Dora spartelde en sloeg met haar poten het meeste water weer uit de teil.

Kijk eens hoe lief ze er nu uitziet,” glimlachte Carrie even vertederd. “Net een jong hondje, nu al dat haar tegen haar lijf geplakt zit. Ze lijkt nu heel mager.”

Dora had zich bij naar noodlot neergelegd en het was inderdaad een koddig gezicht. Dora's droevige snuit, haar kletsnatte haren vol met klodders hondeshampoo en haar zielige gepiep terwijl Lucy, Carrie en Nicole het schuim stevig inwreven.

Het karwei nam hen zo in beslag dat het nauwelijks tot hen doordrong dat in de kamers waar de sjeik bivakkeerde, plotseling opschudding ontstond. Ze waren zelfs zo druk bezig dat ze geen kans zagen Muis te onderscheppen toen deze in hoog tempo over het grasveld marcheerde en in het bos verdween.

HOOFDSTUK 12

“Volgens mij is Muis iets van plan,” zei Carrie, terwijl ze Dora in een handdoek wikkelde.

Dat kon Lucy volmondig beamen. Je hoefde niet helderziend te zijn om te begrijpen dat het iets met Olivier en Lucinda's heksenboek te maken had. Waarschijnlijk had ze iets gevonden, waardoor alles ongedaan gemaakt kon worden. Het vervelende was alleen dat Muis hen ontliep.

Zodoende had ze ook nog geen waarschuwing ontvangen. Ze wist niets van de griezelige tocht en van de windhoos die bijna de voordeur uit zijn scharnieren had geslagen. Had ze het wel geweten, dan was alles misschien anders gelopen. Maar dan zou niemand ooit geweten hebben wat de sjeik in hotel Rozebottel te zoeken had.

Hoe dan ook, het heksenboek, de liefdesdrank en Oliviers ongelukkige vergissing waren allemaal voorboden van een bizar schouwspel in de duinen met een onverwacht einde. En het was Muis die de gebeurtenissen in gang zette. Ook al leek het gesprekje dat ze in het bos met haar vader voerde, nog zo onschuldig.

“Pap?” vroeg Muis. “Wanneer is het volle maan?”

Dat was nu eens een vraag waarop Fred zonder mankeren antwoord kon geven. “Vanavond,” antwoordde hij zonder een spootje twijfel. “Als het volle maan is,” begon de ex-biologieleraar te doceren, “dan...”

Maar Muis luisterde al niet meer. “Bedankt,” lachte ze tevreden en ze verzonk even in gepeins. Ze zou vanavond naar het smokkelaarsstrandje gaan. De plek en deze avond waren perfect voor wat ze van plan was. De volle maan, de verlaten omgeving, de hoge heuvel (nou ja, het duin) waarop het slachtoffer, volgens het boek, de bezwering moest verbreken. Ja, het kon niet mooier!

Vijf minuten later was Fred nog steeds bezig aan een monoloog over de maan en haar invloed op eb en vloed, maar hij had geen toehoorder meer.

Muis was al op weg naar het volgende onderonsje. Een gesprekje met de onfortuinlijke Olivier, die geen idee had wat hem dit keer boven het hoofd hing.

“Olivier,” vleide Muis. “Mag ik je wat vragen?”

Olivier, blij met ieder beetje aandacht, liet van schrik zijn rugzak uit zijn handen vallen. “Uhhu,” bracht hij uit.

“Luister,” glimlachte Muis. “Hoe zou je het vinden als ik jou vanavond eens een piepklein, verlaten strandje liet zien?”

“Wauw! Wil je dat echt doen?” vroeg Olivier verheugd.

“Jazeker,” verzekerde Muis hem, “op één voorwaarde, ik wil datje iets voor me doet. Als we daar zijn, zal ik je vertellen wat het is, goed?”

“Oké,” zei Olivier meteen. “Afgesproken.” Hij wilde alles voor Muis doen. Wat ze ook vroeg.

En dus trakteerde Muis hem op een van haar befaamde glimlachjes en lachte in haar vuistje. Daarna liet ze hem alleen en verdween handenwrijvend, terwijl Olivier haar als een

zoutpilaar stond na te staren.

“Hé, Romeo!” Een hevig opgewonden Patrick kwam aanhollen. “Heb je het al gehoord?” Ongeduldig rukte hij eens flink aan Oliviers arm. “Word wakker, man! Ik heb groot nieuws. Vannacht is er een waanzinnig feest op het strand bij het dorp. Een knalfeest met kampvuren en gitaren.” “Wat?” mompelde Olivier versuft. “Een feest? Dat is vast veel te laat. Denk maar niet dat je ouders ons laten gaan.” Nee, dat begreep Patrick ook wel. Maar niet getreurd, de oplossing lag voor de hand. “Wat dacht jij ervan als we eens stiekem uit het raam klommen om een kijkje te gaan nemen? Niemand merkt er wat van. Zeg nou ja, man. Dat wordt hartstikke gaaf.”

Patrick sprong met glinsterende ogen op en neer. En inderdaad, Olivier was wel voor een feest te porren, totdat... hij dacht aan de uitnodiging van Muis.

“Ik kan niet,” sprak hij teleurgesteld. Wat een pech. Dit was nu een onmogelijke keus.

“Je kunt niet?” echode Patrick volkomen sprakeloos.

“Nee,” zei Olivier. “Ik heb afgesproken met Muis.”

Maar daarmee was alles nog niet afgelopen.

In de kamers van de sjeik begon het plots te bruisen van de activiteit.

“Ahmed!” sprak de sjeik. “Hashilamnillakalleba. Khalifa.”

“Hussi eini rah?” kreet de eerste sekretaris in opperste verbazing.

Van deze conversatie begreep natuurlijk niemand iets. Eén

ding was echter zeker. Er stond iets te gebeuren. In het kamp van de sjeik heerste grote bedrijvigheid. Dolly werd er urenlang van. Was er niet meer meel in huis? Kon de eerste bediende haar strijkbout lenen? En hoeveel waxinelichtjes waren er in voorraad? Opgewonden bedienden renden af en aan. In de keuken bakte Mohammed alsof zijn leven ervan afhing. De eerste sekretaris was plots zo nerveus als een juffershondje met maagkrampen en de lijfwachten verkeerden in verhoogde staat van paraatheid.

Lucy, Carrie en Nicole konden er geen chocola van maken en liepen iedereen in de weg bij hun pogingen achter de reden voor al die opwindning te komen.

Daarbij vingen ze slechts één ding op. “Khalifa, Khalifa,” fluisterde iedereen. “Khalifa, Khalifa.”

Hadden Lucy, Carrie en Nicole geweten wat dat betekende, dan hadden ze beter begrepen waar het allemaal om ging. Maar zoals het er nu voor stond, konden ze daar alleen maar naar raden. Pas laat die nacht werd het allemaal een klein beetje duidelijker.

Gewapend met twee zaklantaarns en Lucinda Onderwaters toverboek, zorgvuldig verpakt in een plastic tas, wachtte Muis ongeduldig bij de boom, waarlangs Olivier ieder moment naar beneden kon komen.

Het was laat. De klok in de woonkamer had al elf uur geslagen en buiten klonk zo nu en dan de kreet van een uil. ..Oehoe, oehoe!” klonk het van zo dichtbij dat Muis zich een hoedje schrok.

Toen ging boven haar met veel geknars een raam open en werd het roodharige hoofd van Olivier zichtbaar.

“Schiet op,” maande Muis, terwijl ze nerveus heen en weer wiebelde.

Olivier mompelde iets onverstaanbaars en werkte zich gehaast over de vensterbank. Ai! De overstap naar de boom ging niet helemaal vlekkeloos en met veel geraas brak er een tak en viel naar beneden.

“Jandorie,” mompelde Olivier. Waarom moest ze hem ook zo opjatten?

Aan de voet van de boom stond Muis zich te verbijten over zoveel onhandigheid. Ze klemde haar lippen op elkaar om een hatelijke opmerking binnen te houden. Het was niet verstandig om hem nu tegen zich in het harnas te jagen. Het was heel belangrijk dat hij deed wat ze zei, anders bleef de betovering bestaan en was ze voorlopig nog niet van hem verlost.

Olivier had inmiddels de laagste takken bereikt en liet zich met een plof op de grond vallen. Au! Hij werd helemaal zenuwachtig van haar. Nu kwam hij ook nog ongelukkig terecht en sloeg zijn enkel bijna dubbel. Voorzichtig krabbelde Olivier overeind.

“Het doet toch zeker geen pijn, hè?” zei Muis op een toon die niet van veel medeleven getuigde.

“Nee, het valt wel mee,” antwoordde Olivier niet helemaal naar waarheid.

“Kom,” spoorde Muis hem aan. “Laten we opschieten. We

moeten nog een heel eind.”

Olivier zuchtte. Dit was helemaal geen goed begin. Hij had het akelige gevoel dat de avond weleens heel anders zou kunnen worden dan hij zich had voorgesteld.

Terwijl Muis en Olivier op weg gingen naar het smokkelaarsstrand klonk in de kamers van de sjeik gerucht. Zachtjes werden deuren open- en dichtgedaan. Schuifelende voetstappen waren hier en daar hoorbaar en af en toe klonk een gesmoorde kreet als iemand zich in het donker stootte. Zeven gestalten verzamelden zich in de suite van sjeik Ali Ben Hassan. Zijn vier lijfwachten in feesttenue, de eerste sekretaris gewapend met pen en papier en de enorme Mohammed, beladen met etenswaren.

Met een uitdrukkingsloos gezicht monsterde de sjeik de aanwezigen en hij knikte toen kort om aan te geven dat het gezelschap zijn goedkeuring kon wegdragen. Met een handgebaar gaf hij te kennen dat ze konden vertrekken.

In het souterrain intussen was Carrie klaarwakker. Ze werd opnieuw geplaagd door hevige jeuk en lag te dubben of ze zou wachten tot het overging of dat ze een expeditie naar de keuken zou ondernemen om een theedoek in karnemelk te drenken. Ze besloot tot het laatste. De jeuk was gewoon niet om uit te houden en van Dolly mocht ze absoluut niet krabben.

Zachtjes hees Carrie zich uit de slaapzak en ze begaf zich met knipperende ogen naar de keuken. Juist toen ze op het punt stond de koelkast te openen, hoorde ze gerucht. Met haar

hand op het handvat bleef ze doodstil staan en spitste haar oren.

Duidelijk hoorbaar klonk er gestommel op de trap. De jeuk even vergetend, haastte Carrie zich naar de deur en gluurde door de kier. Met wijd opengesperde ogen, die inmiddels gewend waren aan het donker, zag ze duidelijk het gezelschap afdalen. De sjeik, in een rode mantel, afgebiesd met gouddraad. Die woeste kerels met hun baarden. De eerste sekretaris, die van de zenuwen bijna over zijn eigen voeten struikelde, en Mohammed, die moeiteloos enorme manden meezeulde.

Een opgetogen glimlach krulde Carries lippen. Joepie! Eindelijk actie! De Arabieren waren de voordeur nog niet uit of ze schoot als een speer de trap af naar het souterrain. Daar wekte ze haar vriendinnen.

“De sjeik is het hotel uit,” fluisterde ze in Lucy's oor.

“Je meent het!” riep Lucy en ze zat direkt rechttop.

“Ssst,” siste Carrie en ze keek geschrokken om zich heen of er iemand wakker werd.

Snel hesen ze zich in de kleren.

Alleen Nicole treuzelde en friemelde wat aan de knoopjes van haar pyjama. “Gaan jullie maar zonder mij,” mompelde ze afwerend. “Ik ben moe. Ik wil liever verder slapen,” en ze wilde alweer onder de dekens kruipen.

Dat was typisch Nicole. Geen held als het op achtervolgingen aankwam. Zo gemakkelijk kwam ze er echter niet van af.

“Smoesjes!” vond Lucy. “Wees niet zo'n lafaard. Kom op,

kleed je aan.”

“Doe niet zo flauw,” viel Carrie haar bij. “Wat ben jij voor een bange pieperd?”

Maar Nicole had een hartgrondige afkeer van alles wat zweemde naar middernachtelijke speurtochten door donkere bossen en probeerde uit alle macht onder het uitstapje uit te komen.

“Als je niet meegaat, vertellen we ook niet wat er gebeurd is,” waarschuwde Lucy.

Nicole schokte nukkig met haar schouders. “Nou, dan maar niet,” vond ze gepikeerd.

“Ga nou mee, Nicole,” drong Carrie aan. “Zonder jou is het lang niet zo leuk. Je zult zien dat het helemaal niet eng is. De sjeik is helemaal niet gevaarlijk (hoopte ze) en we weten alle drie de weg naar het smokkelaarsstrandje.”

Carrie nam automatisch aan dat dat het doel was van de tocht en porde Nicole bemoedigend in haar zij.

“Kijk,” zei Lucy, “we nemen zaklantaarns mee. Dan is het helemaal niet donker. En de maan schijnt.”

Na enig aandringen liet Nicole zich toch overhalen. De anderen maakten dat ze zich een echte spelbreker begon te voelen en dat wilde ze nu ook weer niet.

Maar door al het oponthoud waren de sjeik en zijn volgelingen in geen velden of wegen meer te bekennen.

“Misschien gaan ze wel helemaal niet naar het smokkelaarsstrand,” fluisterde Nicole bibberend. “Laten we maar teruggaan.”

“Vergeet het maar!” vond Lucy direkt. “We moeten het er op gokken.” Carrie was het met haar eens.

Nicole zei niets en keek onrustig om zich heen. De laatste keer dat ze 's nachts door het bos hadden gedwaald, had Nicole doodsangsten uitgestaan.

Maar het was twee stemmen tegen een. Nicole dolf het onderspit en dus vertrok de derde groep, op weg naar het smokkelaarsstrand.

Het leek die nacht wel alsof er meer mensen buiten waren dan binnen. Mike en Patrick lagen namelijk ook niet meer keurig in bed. Ze zaten gehurkt om de hoek, bij het terras, te wachten op een gelegenheid om het open grasveld aan de voorkant over te steken. Normaal gesproken, was dat een fluitje van een cent. Maar deze nacht heerste daar druk verkeer. De ene groep na de andere kwam naar buiten en de beide jongens snapten er geen barst van.

Zachtjes stonden ze nu te overleggen.

“Wat doen we?” fluisterde Mike. “Ik zou weleens willen weten wat die anderen gaan uitspoken.”

“Misschien gaan ze ook naar het feest,” opperde Patrick. Mike ontkende dat stellig. “Dan gaan ze de verkeerde kant op. We moeten nu beslissen. Gaan we ze achterna of gaan we naar het feest?”

Patrick stond in dubio. Hij had zich enorm op het feest verheugd. Aan de andere kant was het ook reuze avontuurlijk als ze erachter konden komen waar iedereen naartoe ging. Ten slotte viste hij een kwartje uit zijn zak. “Als het kop is,

gaan we naar het feest, bij munt volgen we de anderen.” Het werd munt en even later behoorden ook zij tot de lange stoet, die langzaam door de bossen trok.

HOOFDSTUK 13

Muis en Olivier, die al veel eerder waren vertrokken, hadden zich moeizaam door het bos gewerkt. Moeizaam omdat Olivier last had van zijn enkel en zo minder snel vooruitkwam en moeizaam omdat Muis af en toe de weg kwijtraakte, zodat ze op hun schreden terug moesten keren.

Oliviers enthousiasme voor dit nachtelijke uitstapje was danig getaand. Hij werd heen en weer geslingerd tussen zijn bewondering voor Muis en de gedachte dat hij nu samen met zijn beste vriend pret had kunnen maken aan het strand, waar dat feest natuurlijk al in volle gang was. Spijt over die gemiste kans begon zo langzamerhand de boventoon te voeren.

“Het is nu niet ver meer,” zei Muis bemoedigend. Ze zag best dat hij langzaam maar zeker de pest in kreeg en dat mocht niet gebeuren. Niet nu ze zo dicht bij haar doel was.

“Ik ben zo blij dat je mee bent gegaan,” vleide ze. “Je bent echt een schat.”

Daar kikkerde Olivier weer wat van op. In zijn ogen verscheen opnieuw een blik van opperste aanbidding, zodat Muis in het donker even glimlachte. Tot haar opluchting zag ze dat ze zich niet had vergist. Voor hen strekte zich het duingebied uit, waarachter het smokkelaarsstrand lag.

“Alsjeblieft,” zei ze verheugd. “We zijn er.”

Olivier keek weifelend om zich heen. Was dit het nou?

Gewoon een stel duinen en een smal strand? Hij wilde zo

langzamerhand weleens weten wat ze hier eigenlijk kwamen doen.

Muis zakte neer op het zand en pakte de tas uit, waarin ze ook koekjes en limonade had gestopt.

Olivier was blij dat hij even kon gaan zitten en wreef over zijn pijnlijke enkel. “Vooruit met de geit,” zei hij toen. “Nu kun je wel ophouden met al die geheimzinnigheid. Wat doen we hier eigenlijk?”

“Wij gaan de betovering verbreken,” zei Muis alsof dat doodgewoon was. “Hier, neem een koekje.”

Olivier keek haar verbluft aan en pakte automatisch het speculaasje aan. “Wat voor betovering?”

“De betovering van de liefdesdrank,” antwoordde Muis liefjes en ze zond hem een stralende glimlach. “Jij hebt hem per ongeluk opgedronken en het is niet meer dan eerlijk dat ik je daar weer van af help.”

Olivier dacht dat hij het in Keulen hoorde donderen. Patrick had dus toch gelijk. Die meid was niet helemaal jofel!

Betovering? Liefdesdrank? Nou goed, hij was verliefd op haar geworden. Hij had zich daarbij nogal aangesteld. Nou en?

Wat zou dat? Dat kwam toch zeker niet vanwege een liefdesdrank? Bovendien had die ellendige wandeling behoorlijk ontnuchterend gewerkt. Wat Olivier betrof, was hij zo langzamerhand wel genezen.

“Ik zal je precies vertellen wat je moet doen,” fluisterde Muis raadselachtig. “Wees maar niet bang. Voor je het weet, ben je ervan af. Wat je moet doen, is dit: jij gaat straks boven op dat

duin staan. Je moet je armen uitspreiden en dan een toverspreuk uitspreken...”

“Een toverspreuk uitspreken,” onderbrak de arme Olivier haar verbijsterd.

“Maak je maar geen zorgen.” Muis begreep hem verkeerd.

“Ik zeg je de woorden voor. Aan het eind van de spreuk moet je met je armen heen en weer gaan en tot slot drie vingers omhoogsteken.”

“Mijn armen heen en weer zwaaien en drie vingers opsteken,” herhaalde Olivier verdoofd.

“Dan moet je drie tellen blijven staan en daarna kun je naar beneden komen.”

Nu werd het Olivier toch echt te gortig. “Ik ga helemaal niet boven op een duintop idiote spreuken staan uitspreken!” riep hij uit. “Wat denk je wel? Ik ben niet gek. Ik ben het zat. Ik ga terug naar het hotel. Die poppenkast moet je maar met een ander uithalen. Liefdesdrank. Ha!”

Hij kwam al half overeind om de daad bij het woord te voegen, maar Muis, die zag dat alles toch nog dreigde te mislukken, klemde zich wanhopig aan hem vast.

“Toe nou, Olivier, alsjeblieft. Doe het voor mij.” Smekend keek ze naar hem op.

Olivier twijfelde. Daar stond hij dan. Midden in de nacht. Met een halfverstuipte enkel en een meisje dat aan zijn benen hing en wilde dat hij op een duintop toverspreuken zou roepen. Het was fraai. Hoe was hij hier nou weer in verzeild geraakt? Patrick zou niet meer bijkomen van het lachen als hij het

hoorde.

Olivier zuchtte eens. Ach, dacht hij, wat stak er ook voor kwaad in om haar voor één keer haar zin te geven. Nu hij hier toch eenmaal was, kon hij het net zo goed meespelen. Hij liet zich vermurwen en zakte weer neer.

“Nou, goed dan,” zei hij bruusk. “Maar ik doe het maar één keer en daarna gaan we terug, begrepen?”

Muis haalde verlicht adem. “Begrepen!”

“Ik vind dit maar niks,” jammerde Nicole. “Waarom kunnen we niet gewoon in het hotel blijven en morgen de eerste sekretaris uithoren?”

“Dat is lang zo leuk niet,” meende Lucy. “Waarom maak je je zo druk? Deze keer komen we heus geen dieven tegen.”

“Nee,” piepte Nicole. “Maar misschien ontmoeten we Lucinda!”

Daar schrok Lucy zo van dat ze pardoes bleef staan, zodat de andere twee tegen haar op botsten.

Besluiteloos stonden ze elkaar aan te staren met om hen heen de geluiden van het bos en het zachte geruis van de bladeren boven hun hoofd.

“Hoor je die bladeren?” zei Carrie, terwijl ze ingespannen luisterde. “Er staat wel een briesje.”

“Dat is Lucinda die ons op de hielen zit. Laten we teruggaan,” drong Nicole aan.

Lucy stond in tweestrijd. Angst voor Lucinda en nieuwsgierigheid naar wat de sjeik uitspookte, streden om de voorrang. De sjeik won. “Willen jullie dan niet weten wat de

sjeik daar doet!” drong ze aan. “Stel je voor dat hij echt een schat vindt. Zou dat niet fantastisch zijn?”

Het kon Nicole geen barst meer schelen, maar Carrie was wel gevoelig voor Lucy's woorden. Ze wilde wat graag zien wat er ging gebeuren en daarbij nam ze Lucinda wel op de koop toe. “Oké, laten we verder gaan,” besloot ze.

Voor Nicole restte opnieuw geen andere keus dan het tweetal te volgen. Behoedzaam slopen ze door het bos, terwijl hun zaklantaarns lichtstralen op de grond wierpen. Ze hadden hun oren gespitst, zodat geen enkel zuchtje wind hen ontging. Gedreven door angst en nieuwsgierigheid hielden ze een stevig tempo aan, waardoor ze in een mum van tijd het verlaten duingebied bereikten, waarachter het stuk strand lag. Opnieuw stond Lucy, die vooropliep, plompverloren stil, zodat de anderen weer tegen haar opbotsten.

“Au! Verdorie,” foeterde Carrie.

“Stil,” maande Lucy. “Snel, doe de zaklantaarns uit,” en ze gaf zelf het goede voorbeeld.

Nu ze in het schemerdonker stonden, was een vaag lichtschijnsel zichtbaar achter de duinen, op het strand.

Lucy stak de lantaarn tussen de band van haar broek en liet zich op handen en voeten zakken.

De anderen volgden haar voorbeeld en voorzichtig kropen ze naar de ingang van het strand, waarbij ze ervoor zorgden dat ze hun hoofd laag hielden.

Heel voorzichtig richtte Lucy zich op en keek naar beneden. “Zie je wat?” fluisterde Carrie zenuwachtig.

“Ja,” siste Lucy terug.

“Wat doen ze dan?” wilde Carrie weten en ze besloot gelijktijdig dat ze net zo goed zelf kon kijken. Ze kroop naar voren, naast Lucy.

Nicole, die besloot dat ze, nu ze hier toch was, best ook even kon kijken, maakte het rijtje af.

En zo blikten drie paar ogen naar beneden, waar ze een schouwspel zagen, dat zeker bezienswaardig was.

Beneden hen op het strand was van wrakhout een kampvuur gemaakt, dat vrolijk brandde. Eromheen lagen kleurige kleden, waarop de sjeik en zijn mensen hadden plaatsgenomen. Aan de voet van het duin, waarin de vorige dag de voetstappen waren verdwenen, stonden allemaal kleine lampjes. Zij verspreidden een grillig licht en beschenen een uitstalling die Lucy, Carrie en Nicole het water in de mond deed lopen.

Op het zand stond een keur aan lekkernijen uitgesteld.

Kommen, schalen en manden vol stokbroden en vleesgerechten stonden opgesteld. Taarten, fruit, exotische vruchten en kleurig snoepgoed waren een lust voor het oog. Het leek wel een feestmaal. Maar niemand at.

“Wat moet dat in hemelsnaam voorstellen?” bracht Lucy verbijsterd uit.

“Al sla je me dood,” meende Carrie, die ook niet wist wat ze ervan maken moest. Als je de zee even wegdacht, zou je denken dat er een woestijnfeestje aan de gang was. Met dien verstande dat er niemand danste of zong.

“Ik mag een boon zijn als ik hier iets van begrijp,” bromde Nicole, die haar angst was vergeten en gebiologeerd naar beneden staarde. “Zouden ze zo de hele nacht blijven zitten of gaat er ook nog iets gebeuren?”

Daar kon niemand antwoord op geven. En dat hoefde ook niet. De gebeurtenissen lieten niet lang op zich wachten. Carrie had het het eerst in de gaten. “Kijk!” wees ze.

Eerst zagen de andere twee het niet. Toen ontdekten ook zij het. Er kwam licht achter het hoge duin vandaan en dat werd niet veroorzaakt door de lampen bij de etenswaren. Het kwam van verder weg.

In het kamp van de sjeik had men dezelfde ontdekking gedaan en er was opschudding ontstaan. De sjeik was vol verwachting opgestaan en tuurde ingespannen naar boven. Daar bewoog iets. Langzaam werd een ineengedoken gestalte zichtbaar.

In het kamp beneden brak een eerbiedig gemurmel los. Met een nijdig handgebaar maande de sjeik tot stilte, waarna hij nederig op zijn knieën zakte. Toen richtte de gestalte zich op. “Maar... maar...” riep Lucy zachtjes uit. “Dat is Olivier!”

HOOFDSTUK 14

Zijn rode haardos was gemakkelijk te herkennen, maar voor het overige zag Olivier er heel spookachtig uit. Hij leek wel een geest en dat kwam vooral door Muis die de zaklantaarns zodanig in het zand had gestoken dat ze hem van onderen verlichtten. Op die manier ontstonden griezelige schaduwen. Zijn armen leken benig, zijn gezicht was een onherkenbaar doodshoofd en zijn haar was zo rood dat het net leek alsof het in brand stond.

Aan de voet van het duin hadden de Arabieren zich stuk voor stuk in het zand geworpen. Nu hieven ze een klaagzang aan. Het schouwspel was zo wonderlijk dat de drie meisjes niet merkten hoe achter hen gestalten naderbij slopen. Heel zachtjes kropen de gestalten door het zand, dat al het geluid dempte. Ze ademden zelfs niet. Toen belandde er met een plof een grote hand op Lucy's schouder en greep haar stevig vast.

“Ieieie!” Van angst gaf ze een harde gil.

“Boe!” riep Mike.

Alle drie draaiden de meisjes zich om. “Schrok je?” grijnsde Mike. “Helemaal niet!” beet Lucy hem toe. “Ssst,” sisten Nicole en Carrie. “Wat moeten jullie hier?” vroeg Lucy pinnig. “Even kijken waar iedereen naartoe ging,” meldde Patrick spottend.

“Stil toch!” maande Carrie opnieuw en ze gluurde voorzichtig

naar beneden. “Zeg, wat is daar allemaal te zien?”

Mike en Patrick duwden Lucy opzij en persten zich naast haar.

“Crimineel,” bracht Patrick uit. “Wat is dit, zeg? Hé, maar dat... dat is Olivier!”

“Juist!” zei Lucy kribbig. “Hij staat de betovering te verbreken, denk ik, en als je nu even opzij gaat, kunnen wij ook wat zien.”

“Hij staat de wat te verbreken?”

Lucy wierp Patrick een vernietigende blik toe.

“Wat is er daar op het strand aan de hand?” Mike verlegde zijn aandacht van de duintop naar het toneeltje beneden.

“Weet ik dat?” katte Lucy. “Blijven jullie hier maar, dan ga ik even kijken waar Muis is.”

“Muis?” vroeg Patrick, maar niemand besteedde enige aandacht aan hem.

Carrie en Nicole knikten en met een omtrekkende beweging sloop Lucy door het zand zodat ze achter het hoge duin uitkwam.

Daar sloeg ze in opperste wanhoop haar ogen ten hemel. Haar vermoeden bleek juist. Pontificaal, beneden aan het duin, zat Muis. Ze las hardop de woorden uit het toverboek. Toen ze Lucy in het oog kreeg, verslikte ze zich bijna, maar ze herstelde zich snel en sprak verder.

“Dierie,” zei ze en ze gebaarde woest naar Lucy dat ze weg moest gaan.

“Dierie,” echode Olivier boven op het duin. “Durrie,” vervolgde Muis, terwijl Lucy op handen en voeten

terugkroop.

“Durrie,” zei Olivier.

Stikkend van het lachen bereikte Lucy de anderen weer. “Het is Muis,” proestte ze. “Ik had gelijk. Ze is inderdaad de betovering van de liefdesdrank aan het verbreken.”

“Het is niet waar!” siste Carrie.

“Echt,” verzekerde Lucy. “Ze zegt Olivier de woorden uit het toverboek voor en hij zegt het na. Daarom staat hij natuurlijk ook op dat duin.”

Nicole wist van verbazing geen woord uit te brengen. Over haar schouder keek ze opnieuw naar het tafereel beneden op het strand. “Als Olivier de toverspreuk aan het verbreken is,” zei ze peinzend, “wat doen zij dan daar beneden? Waarom vinden ze het niet vreemd? Waarom staan ze erbij alsof ze iets dergelijks hadden verwacht?”

Als de meisjes het al niet begrepen, dan kun je je voorstellen hoe perplex Olivier was van het tafereel aan zijn voeten. Dit was echt geweldig. Hij had nog publiek ook! Stond hij even voor aap. En wat voor publiek. Zoiets geks had hij zijn hele leven nog niet meegemaakt. Hij vroeg zich af waarom Muis in hemelsnaam niets over die mensen gezegd had. Wat deden ze daar eigenlijk bij dat kampvuur en wat hadden al die etenswaren te betekenen? Om precies te zijn, voelde Olivier zich tamelijk belachelijk, zoals hij daar in zijn volle lengte de meest wonderlijke wartaal stond uit te braken. Je zou denken dat die mensen daar beneden in lachen uit zouden barsten, maar dat deden ze niet. Ze waren op hun knieën gevallen en

nu stond de middelste, die sjeik uit het hotel, op. Zo te zien, riep hij iets. Olivier deed zijn uiterste best om op te vangen wat hij zei, maar kon het niet verstaan. Het geluid van de wind, de branding en zijn hoge standplaats maakten dat onmogelijk.

“Allegemo,” brulde Muis voor de tweede keer naar boven. “Allegemo,” herhaalde Olivier snel. Hij had ook moeite Muis te verstaan. Hij kon maar beter op haar letten, anders moest hij straks alles opnieuw doen.

En zo zaten ze daar met z'n allen. Muis aan de achterkant van het duin. Olivier erbovenop. De sjeik op het strand, geflankeerd door zijn lijfwachten, Mohammed en de eerste sekretaris. En even verderop, Lucy, Carrie en Nicole, en de beide jongens.

Terwijl de sjeik nadrukkelijk onverstaanbare woorden naar boven schreeuwde, had Olivier het einde van de spreuken bereikt. Op aanwijzing van Muis zwaaide hij met zijn armen, waardoor hij bijna zijn evenwicht verloor. Toen stak hij drie vingers omhoog.

Dat gebaar wekte beroering in het kamp beneden. Een gemurmel van stemmen klonk op en de sjeik hief in dankbaarheid zijn armen ten hemel.

Olivier had dat inmiddels niet meer in de gaten.

“Blijf nog even zo staan,” riep Muis.

Maar Olivier werd draaiërig door de constante bewegingen van de zee. De vereiste drie tellen waren nog maar nauwelijks om of hij rolde om, naar beneden waar hij bijna boven op

Muis landde.

Muis niesde toen er een wolk zand over haar heen sloeg.

“Zo,” zei Olivier. “En nu mag jij mij eens vertellen wat al die Arabieren daar beneden deden.” “Arabieren?” vroeg Muis verbaasd.

Maar op dat moment kwamen Lucy, Carrie, Nicole, Patrick en Mike aanstormen. “Schiet op! Verstopje,” riep Lucy zacht, maar dringend. “Ze komen eraan!”

“Wie komen eraan?” sputterde Muis niet-begrijpend.

Maar voor enige uitleg was geen tijd. Gezamenlijk grepen Lucy en Carrie Muis beet en wierpen zich, net als de anderen, in een duinpan. Muis worstelde om los te komen, maar Carrie was boven op haar gaan zitten en Lucy hield stevig haar hand voor haar mond.

Muisstil zaten ze te wachten.

Toen verschenen de Arabieren. Lachend, gebarend en brabbelend in hun eigen taal.

De ogen van Muis gingen wijd open en ze sribbelde niet langer tegen.

Zaklantaarns gingen heen en weer, zodat ze zich voorzichtig nog wat verder terugtrokken.

Toen zag Lucy tot haar grote schrik het toverboek in het zand liggen. Het lag daar zomaar open en bloot en zou hun aanwezigheid gemakkelijk kunnen verraden.

De anderen hadden het ook gezien en hielden hun adem in. Op de een of andere manier wisten ze instinctief dat ze daar beneden op het strand iets gezien hadden wat ze niet hadden

mogen zien en ze hoopten van harte dat niemand het boek zou ontdekken.

Langzaam tikten de seconden weg. Het leken wel uren. Kennelijk wachtte men boven tot de twee laatste lijfwachten zich bij het gezelschap gevoegd hadden. Het leek een eeuwigheid te duren en één keer ging een lichtstraal rakelings langs het boek zodat ze allemaal even vergaten te ademen. Toen zette het gezelschap van de sjeik zich in beweging en was er al snel niets anders dan een maanverlicht duingebied. Pas toen knipte Lucy haar zaklantaarn aan en durfde iedereen opgelucht adem te halen.

“Wat was dat?” riep Muis uit.

“Ik wou dat we het wisten,” antwoordde Lucy. “Ze waren al die tijd op het strand en zaten rond een kampvuur.”

“Ja,” viel Olivier in. “Die oude man, de sjeik, stond maar tegen me te schreeuwen. Geen idee wat hij wilde. En ze hebben allemaal eten op het strand gelegd.”

Muis wist niet hoe ze het had.

“Geloof je het niet?” zei Lucy. “Kom maar mee.” En in optocht togen ze naar het strand. Daar was het kampvuur inmiddels gedoofd en waren de kleden verdwenen. Maar alle lekkernijen waren er nog. Niemand had ze aangeraakt en de lampjes bleken waxinelichtjes in een glazen omhulsel te zijn, zodat de kaarsvlammetjes niet uitwaaiden.

Allemaal keken ze naar de bizarre uitstalling.

Totdat Olivier met een nuchtere opmerking iedereen aan het lachen maakte. “Ik weet niet hoe het met jullie zit,” zei hij,

“maar ik krijg een beetje honger.”

“Nou,” zei Lucy, “het ziet er wel lekker uit.”

“Maar zouden ze niet boos zijn als ze merken dat iemand ervan gegeten heeft?” opperde Nicole met een onzeker stemmetje.

“Ze weten toch niet dat wij het zijn,” vond Carrie en ze plukte doodleuk een blauwe druif van een tros en stak die in haar mond. “Mmm, lekker.”

Carries voorbeeld vond navolging en al gauw hadden ze allemaal hun mond vol taart, fruit, cake en wat al niet meer.

Carrie had slagroom op haar neus, zodat Lucy grinnikte.

Olivier beet zo enthousiast in een perzik dat het sap eruit spoot. Ze zaten daar heel gezellig, vooral toen Olivier het kampvuur weer opperde en de vlammen de nachtelijke kilte verjoegen.

“Heb ik toch nog een strandfeest,” grijnsde Olivier, terwijl hij in een stuk appeltaart hapte.

“Wat zou dit zijn?” vroeg Lucy zich af en ze stak voorzichtig een stukje koud vlees in haar mond. “Hooo, dat is heet! Er zitten Spaanse pepers in,” riep ze blazend. “Help. Geef me snel wat te drinken.”

Carrie gaf haar een fles aan, die Lucy haastig aan haar mond zette. Gulzig dronk ze, maar ze verslikte zich prompt en spuugde het weer uit. “Bah!” riep ze. “Dat is wijn!” En iedereen begon te lachen.

Zelfs Nicole, die zich, achteraf, opperbest amuseerde. Een halfuurtje later waren ze allemaal volgegeten.

Lucy lag languit op het zand en keek naar de maan en de sterren die boven haar flonkerden. “Misschien kunnen we hier toch wel ons privé-strand van maken en een hut bouwen,” zei ze tegen niemand in het bijzonder.

“Tof!” vond Olivier. “Mogen wij dan ook meedoen?”

Lucy dacht even na. “Wel ja!” vond ze goedgemutst. “Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.”

Carrie gaapte eens. “Als ik nog lang zo blijf liggen, val ik hier in slaap,” mompelde ze.

“Moeten we niet eens teruggaan?” stelde Nicole voor.

Muis rekte zich uit en krabbelde overeind. “Even mijn boek halen,” zei ze.

Dat bracht Lucy weer bij haar positieven. “Wacht even,” sprak ze dringend en in een paar woorden bracht ze Muis van hun vermoedens op de hoogte.

“Oh,” zei Muis, alsof ze net verteld hadden dat de bakker oud brood verkocht.

Lucy keek hoofdschuddend naar haar zus. Bij Muis wist je ook nooit hoe ze zou reageren. Nu ze er eens goed over nadacht, was Muis eigenlijk nooit ergens bang voor. Ook al stelde ze zich nogal eens aan, bang maken kon je haar niet.

“Laten we dat ellendige boek nu maar begraven,” stelde Carrie voor, “dan zijn we het voor eens en voor altijd kwijt.” Ze keek naar Muis.

“Mij best,” vond Muis welwillend. “Ik heb het nu toch niet meer nodig.” Na alles wat er vannacht gebeurd was, bedacht ze, zou Patrick heus geen drankje meer van haar accepteren.

Achteraf gezien, had ze eigenlijk meer last gehad van die liefdesdrank, dan dat het wat had opgeleverd.

Olivier had het hele verhaal verbijsterd aangehoord. De hele familie was knetter, besloot hij. Maar, ze waren wel op een leuke manier gek. Je moest toegeven dat er hier tenminste iets gebeurde.

Daarna ruimden ze met z'n allen de rommel van het feestmaal op en groeven gezamenlijk een gat in het zachte zand.

“Zie je dat, Lucinda?” riep Lucy. “We laten je met rust. Kijk maar, we begraven je toverboek. Nu moet je ons ook met rust laten.”

Toen liet ze plechtig het boek in het gat zakken en dekten ze de kuil af.

HOOFDSTUK 15

Het was een vrolijke optocht die in het holst van de nacht huiswaarts keerde. Zeker als je bedacht dat nog steeds niemand wist wat er nou eigenlijk was gebeurd op het strand en wat dat allemaal te betekenen had.

De oplossing zou pas de volgende ochtend duidelijk worden. Hij kwam bovendien uit een heel onverwachte hoek: Dolly Rozebottel.

Nauwelijks kon ze vermoeden dat zij degene was, die het raadsel zou ontwarren. Ze wist van geen raadsel.

Voor Dolly had de morgenstond goud in de mond. Elke ochtend was zij de eerste die zich uit bed hees en opgewekt aan een nieuwe dag begon. Ze genoot van de rust op dat vroege uur en verzette bergen werk voordat de gebruikelijke heksenketel losbarstte.

Die ochtend trof ze nog een vroege vogel en wel in de persoon van de eerste sekretaris. Nou ja, vroege vogel? Hij zag er een beetje koortsig uit, vond ze. Alsof hij de hele nacht niet naar bed geweest was.

En in die overtuiging werd ze gesterkt door het ronduit idiote verhaal dat hij stond te vertellen.

Lijdzaam luisterde Dolly naar het betoog dat in één lange woordenstroom uit zijn mond rolde.

Allemachtig, die man moest zich na laten kijken! Nou ja, misschien was het beter om maar mee te spelen en dus stak

ze haar hand uit.

“Wel gefeliciteerd!” zei Dolly en ze pompte stevig de arm van de eerste sekretaris op en neer, die straalde van geluk. Niet dat ze ook maar een woord geloofde van wat de man bazelde. Legendes, geestverschijningen, gestorven voorvaderen, het mocht wat. Hij had ze niet allemaal op een rijtje!

“Het is een wonder!” riep de sekretaris telkens weer. “Het is een echt wonder! Ik heb het met mijn eigen ogen gezien.” Dat betwijfelde Dolly ten zeerste. Waarschijnlijk had hij gisteravond zijn hoofd gestoten en raar gedroomd.

Tersluiks keek ze op haar horloge. Ze wilde maar dat hij haar nu eens met rust liet. De ontbijttafels moesten gedekt worden en Lucy, Carrie en Nicole waren nog steeds niet op. Nu ze er eens over nadacht, was het trouwens opmerkelijk stil in het hotel. Het geluid van ontwakende gasten, wc's die werden doorgetrokken en stromend water van de douches ontbrak. Eigenaardig, vond Dolly, die toch al vreemd aankeek tegen een ieder, die er niet, zoals zij, een bomvrije nachtrust op nahield.

Precies op dat moment dook een geeuwende Lucy op, met Carrie en Nicole in haar kielzog.

“Het is een wonder!” riep de eerste sekretaris opnieuw en hij gooide zijn armen in de lucht. “Het is een wonder!”

De meisjes keken hem verbaasd na.

“Wat is er met hem aan de hand?” vroeg Carrie, terwijl ze eens flink de slaap uit haar ogen wreef.

“Oh, hij denkt dat er gisteravond een tweehonderd jaar

geleden gestorven voorvader van de sjeik is opgestaan,” bromde Dolly schamper. “Hij beweert dat ze met z'n allen naar het strand zijn gegaan om te kijken of de Grote Khalifa op zou staan om hen goede raad te geven. Onzin natuurlijk. Er was gisteravond een strandfeest en ik wed dat geen van de dorpelingen een grote Khalifa of welk oosters orakel dan ook heeft gezien.”

Dolly grinnikte, terwijl ze een stapel servetten over de tafels verdeelde. “Hoe komt zo'n man bij die onzin?” vervolgde ze. “Volgens hem is die Khali-dinges honderden jaren geleden met zijn schip aan de grond gelopen. Dat moet hier ergens aan de kust gebeurd zijn. Strandjutters lieten het zinken en met het schip verdronk ook die hoe-heet-ie-ook-weer.”

Lucy, Carrie en Nicole stonden abrupt stil. Met knipperende ogen van de slaap en van verbazing blikten ze naar Dolly. Nicole kneep opgewonden in de dichtstbijzijnde arm en Lucy keek in gespannen verwachting naar haar moeder. Door die paar zinnen zagen ze de nachtelijke gebeurtenissen opeens in een heel ander licht.

Eindelijk werd door een nietsvermoedende ma Rozebottel een tipje van de sluier opgelicht. Nu maar hopen dat ze nog iets meer zou vertellen.

Dolly had niets in de gaten en ratelde spottend door. “Stel je voor,” grinnikte ze. “Iedere honderd jaar verrijst die Khalebifa en zegt dan iets heel diepzinnigs. Als je het mij vraagt, heeft de eerste sekretaris gisteravond te diep in het glaasje gekeken. Hij met zijn wonderen. Belachelijk!”

Lucy voelde bij dit alles een lichte lachkriebel opkomen. De Grote Khalifa? Niks Grote Khalifa. De Grote Olivier had gesproken! De woorden die Dolly onzinnig in de oren hadden geklonken, waren glashelder voor Lucy.

“Wat heeft die Khalifa dan precies gezegd?” vroeg ze onschuldig.

Dolly fronste haar voorhoofd in een poging het zich te herinneren. “Het had iets te maken met de zoons van de sjeik,” peinsde ze. “Oh ja, de sjeik vroeg zich af wie van zijn zoons hem op moest volgen en dat orakel schijnt gezegd te hebben dat ze alle drie moesten regeren. Ook niet al te slim, als je het mij vraagt. Er kan er maar één de baas zijn.”

Daarbij dacht ze waarschijnlijk aan haar eigen positie in het hotel, dat ze met vaste hand bestierde.

Dolly draaide zich naar de meisjes en trok sceptisch haar wenkbrauwen op. “Wat staan jullie daar met je armen over elkaar?” riep ze uit. “Zouden jullie niet eens meehelpen?” Onder de kritische blikken van Dolly Rozebottel staken de meisjes snel de handen uit de mouwen.

“Wat zien jullie er afgetrokken uit,” merkte Dolly achterdochtig op. “Hebben jullie wel goed geslapen?”

“Ja, hoor,” verzekerde Carrie haar snel.

“Als een roosje,” wist Nicole en ze vermeed Lucy's blik.

“Mmm,” vond Dolly. “Mike was vanmorgen ook zijn bed niet uit te krijgen. Ik vraag me af...”

Door het open raam was vanuit de tuin nog steeds de vreugde van de eerste sekretaris duidelijk hoorbaar.

“Het is een wonder!” schreeuwde hij alsof de hele wereld het moest horen.

Maar Lucy, Carrie en Nicole wisten inmiddels dat het een veel minder groot wonder was dan hij wel dacht. Meer een absurde samenloop van omstandigheden. Als J.J. dat toverboek niet had gevonden, had Muis nooit een liefdesdrank gebrouwen. Dan had Olivier hem nooit per ongeluk opgedronken, zodat Muis hem niet op een duin hoefde te zetten, waarop de sjeik nooit een opgestane 'voorvader' had aanschouwd.

Eigenlijk was het voor iedereen heel goed afgelopen en niet het minst voor de sjeik. Hij had precies gehoord wat hij wilde horen. Stel je voor dat hij één zoon had gehad. Of vier. Wat had er dan niet kunnen gebeuren. Het was maar goed dat niemand vermoedde dat de familie Rozebottel de hand had gehad in de wonderbaarlijke wederopstanding. Dan had je de poppen pas echt aan het dansen. Dolly liep de zaal uit.

Lucy boog zich meteen uit het raam en wenkte de eerste sekretaris, terwijl ze naar haar vriendinnen knipoogde.

“Wat hoor ik nu allemaal?” zei ze. “Heeft u een geest gezien?”

“Jazeker,” lachte het mannetje. “Het was zo prachtig. De maan stond hoog aan de hemel en daar verrees hij langzaam uit het zand. Het was de Grote Khalifa. Dat zag je meteen. Hij was heel oud en had zo'n voornaam uiterlijk.”

Lucy verbeet een glimlach. Het was vast nog niet eerder voorgekomen dat iemand Olivier als voornaam had

beschreven. “Zei hij ook wat?” vroeg ze.

Daar draaide de eerste sekretaris wat omheen. Uiteindelijk gaf hij toe dat de woorden onverstaanbaar waren. “Maar,” triomfantelijk stak het mannetje een vinger omhoog, “zijn gebaren zeiden alles. Hij strak drie vingers omhoog. En toen wisten we het allemaal. Ons land krijgt drie heersers. Is het niet geweldig? Oh, het is gewoon... Het is...”

“...een wonder!” vulden Lucy, Carrie en Nicole aan.

“Jazeker,” vulde de eerste sekretaris aan. “Ik ben vanmorgen nog even teruggegaan om te kijken en wat denk je, hij heeft bijna al het eten opgegeten! Hij moet ons dus wel goedgunstig gezind zijn.” Heftig knikkend wandelde de eerste sekretaris weg.

Lucy, Carrie en Nicole, die wisten waar dat eten in werkelijkheid was gebleven, proestten zachtjes achter hun hand.

Al vrij snel na de verschijning van de Grote Khalifa vertrokken de sjeik, de eerste sekretaris, Mohammed, en de rest van het oosterse gezelschap.

Het was een warm afscheid. De eerste sekretaris vertaalde de hartelijke woorden van de sjeik, zodat Dolly glom van trots. Coba had tranen in haar ogen toen ze afscheid moest nemen van Mohammed en het was een koddig gezicht hoe de kolossale Arabier het magere vrouwtje bijna vermorzelde in zijn enorme armen. Op de valreep werden nog even een paar foto's gemaakt om het hoge bezoek te vereeuwigen. In hotel Rozebottel gonsde het nog enige tijd van de

geruchten. Heel hardnekkig was het praatje dat er stiekem iemand voor Khalifa had gespeeld.

Olivier werd daar knap zenuwachtig van, hetgeen zijn normale onhandigheid nog wat verergerde.

Lucy verzekerde hem echter dat er niets kon gebeuren.

Niemand kon iets bewijzen en alle betrokkenen hielden natuurlijk wijselijk hun mond.

Algauw hernam voor iedereen het leven weer zijn normale loop.

Muis was over haar kalverliefde heen en had een nieuwe hobby ontdekt: hoe maak ik mijzelf tien jaar ouder met make-up.

Het resultaat deed Dolly in woede ontsteken. Of Muis soms helemaal gek was geworden! Of ze soms voor clown studeerde en dat een dochter van haar vooral niet moest denken dat ze zich zo op straat kon vertonen.

J.J. mocht voor straf een week lang de kelder niet gebruiken, nadat hij een grote berg poederkoffiemelk in brand had gestoken, zodat in het hele hotel het brandalarm afging.

Carries gezicht ging er iedere dag beter uitzien. De bulten verdwenen en algauw kwamen de sproeten terug. Nog nooit was Carrie zo blij geweest met haar eigen, sproetige gezicht en iedereen verzekerde haar dat het erg aardig stond.

Patrick en Olivier bleven nog een week. Ze beloofden de Rozebottels dat ze volgend jaar weer kwamen logeren en vader en moeder Dorenbos knikten toegeeflijk.

Nu Olivier niet langer verkikkerd was op Muis en Muis

Patrick met rust liet, hadden ze een hoop plezier. Samen met Mike, Lucy, Carrie en Nicole togen de jongens inderdaad naar het smokkelaarsstrand om een hut te bouwen. Helaas was de vrede van korte duur, want al gauw ontstond er een fikse ruzie.

Tja, en dan Lucinda. Hoe zat het met Lucinda? Liet ze de Rozebottels nu met rust of was ze toch nog niet helemaal uitgeraasd? Steeds vaker kwam het voor dat gasten klaagden over tocht. Op windstille dagen begonnen ramen te klapperen en her en der raakten mensen verkouden. Lucy en haar vriendinnen wisten niet wat ze ervan moesten denken, totdat plotseling, totaal onverwacht, de oplossing zich aandeed. Het was op een benauwde namiddag. De hitte werkte iedereen op zijn zenuwen.

Zelfs onder de hoge bomen in het bos deed de hitte zich voelen. Achteraf hadden Lucy, Carrie en Nicole spijt dat ze het hele eind naar het smokkelaarsstrand hadden gelopen. Ze waren eigenlijk veel te loom van de warmte en het zweet stond het drietal op de rug.

Bij het strand wachtte hun een onaangename verrassing. Zuchtend stonden ze uit te kijken over het verlaten duingebied, waarboven de lucht trilde van de hitte.

Toen klonk er een kreet. “Aanvallen!!!” schreeuwden Mike. Patrick en Olivier en voordat de meisjes goed en wel wisten wat hen overkwam, had het drietal de daad bij het woord gevoegd en lagen de meisjes languit in het zand.

“Laat los!” schreeuwde Lucy en ze sloeg en trapte naar Mike,

die haar armen en benen handig wist te ontwijken.

“Wij zijn de bewakers van het smokkelaarsstrand,” brulde hij haar toe. “Niemand mag hier komen zonder onze toestemming.”

“Jouw toestemming hebben we helemaal niet nodig,” gilte Lucy. “Dat is ons strand. Wij waren hier het eerst. Jullie hebben hier niks te maken.”

Mike lachte alleen maar en dat maakte Lucy nog kwader. “Pak me dan, als je kan,” lachte hij treiterend.

De uitkomst van de strijd liet zich raden. De jongens waren sterker dan de meisjes en met de staart tussen de benen moesten ze afdruipten.

“Ik krijg je nog wel,” schreeuwde Lucy Mike na en ze schudde met haar vuist. “Ik hoop dat Lucinda je te pakken neemt. Ik hoop dat ze je naar Engeland blaast!”

Terug in het hotel bereidde Lucy Mike een koekje van eigen deeg voor. Ziedend van woede begaf ze zich op hoge poten naar haar moeder.

Die ellendige Mike ook! De jongens waren begonnen. Net als de eerste keer. Toen was er ruzie ontstaan omdat de jongens vonden dat meiden geen strandhut konden bouwen, zodat de twee groepen allebei hun eigen strandhut hadden gebouwd. En nu deden die stommeriken net alsof het smokkelaarsstrandje van hen was. Bah! Zonder haar zouden ze niet eens op het idee zijn gekomen.

Lucy was des duivels. Vandaar dat ze nu op zoek was naar haar moeder. Haar moeder zou die rotjongens wel even een

lesje leren. Als ze eenmaal hoorde hoe Mike hen had verjaagd, stond ze vast en zeker aan hun kant en zou Mike ervan langs krijgen.

Lucy vond haar moeder in de studeerkamer van pa Rozebottel. “Mam!” riep ze boos. “Moet je eens horen wat die stomme Mike nu weer gedaan heeft!”

Dolly keek verstoord op. “Wacht heel even, Lucy,” stopte ze de verontwaardigde woordenstroom. “Ik ben nu in gesprek met je vader. Waar had ik het ook alweer over? Oh ja, dat tochtgat. Dat gaat echt niet langer. Iedereen klaagt erover.” Fred had zijn leesbril afgezet en keek naar zijn vrouw. “Ik merk er niks van,” voerde hij aan.

“Jij merkt nooit ergens wat van,” vond Dolly droog.

“Mmm,” bromde Fred. “Maar luister eens, Dolly, ik moest die bomen wel laten kappen. Ze werden te oud. Een fikse najaarsstorm en ze waren boven op het hotel terechtgekomen.”

“Dat weet ik wel,” riep Dolly ongeduldig. “Maar daar gaat het niet om. Waar het om gaat, is dat het tocht nu de bomen weg zijn. Er is een gat ontstaan waar de wind vrij spel heeft. De jonge aanplant is nog veel te laag om de tocht tegen te houden, dus moet jij daar zolang maar een schutting neerzetten en wel zo snel mogelijk. Mike kan je daarbij helpen. Het wordt hoog tijd dat hij zijn handjes weer eens laat wapperen.”

Fred knikte niet zo bijster enthousiast.

Dolly was tevreden en keerde zich naar Lucy. “Zo,” zei ze.

“Nu jij, Lucy. Wat wilde je zeggen?”

Maar Lucy antwoordde niet. Een tochtgat! Daar zou ze nou nooit op gekomen zijn. Lucinda spookte helemaal niet in het hotel en dat had ze nooit gedaan ook. Al die tijd had ze zich druk gemaakt over een open plek die af en toe tocht veroorzaakte. Lucy moest dat even goed tot zich door laten dringen, Nietsziend keek ze in de verte.

Tot Dolly's niet geringe verbazing was haar dochters mond langzaam opengevallen.